

မိုးမိုးအိမ်

တောင်ကြီးတန်းဆောင်တိုင်းရယ်
ချစ်သူရယ်
ဂစ်တတ်လက်နဲ့
ပိုင်တစ်ခွက်ရယ်

BURMESE
CLASSIC

မိုးတိမ်များ ကောင်ကင်ယံတွင် ရှိကာနေသည်။ ယခင် ဖြိုတော်တောင်ကြီးအား မပူစေခဲ့သော်လည်း အခုတော့ ပူကာ နေသည်။

“မင်းအဖေကတော့ မင်းကို အရမ်းအလိုလိုက်တာပဲကွ နော်”

သူ ‘ကိုမျိုး’ ဟုခေါ်သော ဘော်ဒါဖြစ်သူ မျိုးထက်နိုင်၏ စကားကို ‘ကိုကျော်’ ဟု သူခေါ်သော ကျော်ဝတ္ထုက ‘မှန်ပါ့ကွာ’ ဟု ထောက်ခံသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံးက သူစီးလာသော ကားသစ်ကြီးကို

ကြည့်ရင်း ဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဖေဖေဝယ်ဖေ သောကားကို ကြည့်ရင်း ပြုံး၍သာနေဖြစ်သည်။ သူ ကားသစ် ဝယ်ထားခြင်းကို ချစ်သူ မိုးသစ္စာခိုင်တောင် မသိသေး။

“အလိုလိုက်ဆို ငါကလည်း လိမ္မာတာတိုးကွ၊ ငါ့အဖေ ခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေဆိုရင် မညည်းမညူလုပ်ပေးတယ်လေ၊ ဒီကား ကလည်း ငါပူဆာတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဖေက ငါ့အတွက်ဆိုပြီး တော့ ဝယ်လာပေးလို့သာ သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် စီးပေးနေရတာ၊ ငါက ဆိုင်ကယ်ပဲကြိုက်တယ်ကွ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

‘ကိုမျိုး’ နှင့် ‘ကိုကျော်’ ကို ကြည့်ရင်း သူ ဆိုဖြစ်သည်။

“သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းဆီမှာက ဆိုင်ကယ်တွေစုံလွန်းလို့ ဆိုင်တောင်ပြန်ဖွင့်လို့တယ်၊ အလကားနေရင်း ဆိုင်ကယ်တွေပဲ သနေတာ”

ကိုမျိုးက ဖုန်သတ်သလိုလုပ်ပြရင်း ဆိုသည်။

“မင်းရဲ့ဆိုင်ကယ်တွေကို ဆိုင်ဖွင့်ပြီးပြန်ရောင်းပါလား ကွာ၊ ဆိုင်နာမည်ကို မင်းနာမည်နဲ့ပဲ ဖွင့်လိုက်၊ စိုင်းဝေယံဦး ဆိုင်ကယ်ဆိုင်ဆိုပြီးတော့၊ မင်း ဆက်ပြီးတော့ ကိုင်ထားလည်း ဈေးတွေကျသွားမယ့်အတူတူ”

ကိုကျော်ကတော့ ဈေးကွက်တွေ ဆက်တိုက်ထိုးပင်း

မာသိုလ်ပုဂံ

နေသော သူ၏ဆိုင်ကယ်များကို ရည်ရွယ်ရင်းဆိုသည်။

“အေး ငါလည်း အကြိုက်ဆုံးနှစ်စီးလောက်ပဲချန်ပြီး ပြန်ရောင်းပစ်မလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ ငါ့အဖေက ကားလည်းဝယ် ပေးထားတာဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်တွေထဲမှာ ငွေက အလကားအိပ်နေ တယ်။ ရသလောက်ရောင်းပြီး Father ကြီးကို ပြန်ပေးလိုက် မယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ မိုးဆီ မသွားဘူးလား”

ကိုမျိုးက နာရီကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ သင်တန်းတက် နေသော မိုးကိုကြိုရန် အချိန်ကျပြီမှန်း ဘော်ဒါနှစ်ကောင်စလုံးက သိနေသည်ကိုး။

“အေး...ဟုတ်သားပဲ၊ အချိန်တောင် ကပ်နေပြီ၊ ငါ သွားမကြိုရင် သူ့အိမ်က လာကြိုသွားဦးမယ်၊ ငါ လစ်ပြီကွာ”

“အေး...အေး”

သူ ကမန်းကတမ်း ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ မောက်ကျလို့ ကတော့ မဖြစ်။ မိုးက အရွံတိုက်တတ်သည်။ သင်တန်းဆင်း သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ ကြိုနေသည်ကိုမတွေ့လျှင် အိမ်ကို ပုန်းဆက်ကာ ကြိုခိုင်းခြင်း၊ သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကို ပြန်လိုက်

အကြောင်းအရာများကို လှုပ်လှေ့ရသည်။

ပိုခိုင်းခြင်းများကို လှုပ်လှေ့ရသည်။

ပြီး...တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ကြာအောင် ထိုကိစ္စကို ခြောက် ရစ်လေ့ရစ်ထရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နောက်ကျနေလို့မဖြစ်။ အလုပ်ကိစ္စရှိပါက၊ မအားလပ်ပါက သင်တန်းမတက်ခင်ကြို၍ သူမကို အကြောင်းကြားထားရသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက ချော့ခွံ ရာကို ကြိုပြင်မှ တော်ရုံကျ၏။ မိုး စိတ်ကောက်လို့မရ။ မိုး စိတ်ကောက်လျှင် သူပါစိတ်အညစ်ကြီး ညစ်ရသည်။ ‘တော် သလင်းနေ ပုစွန်သေ’ဆိုသော အပူချိန်က ပူကာနေသည်။ ကား ကို သူမ၏သင်တန်းရှေ့ရပ်ချိန်နှင့် သူမတို့သင်တန်းဆင်းချိန်နှင့်က ကွက်တီး။ သူ သက်ပြင်းကို မရဲတရဲချဖြစ်သည်။

“ဟူး”

ကားပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းကာ သူ ကားအသစ် ကြီး၏ ရှေ့မှာရပ်ရင်း မိုးကို သူ လက်ပြဖြစ်သည်။ ကားအသစ် ဝယ်ထားသည်ကို မသိသေးသောသူမက ဆုံအားသင့်စွာ လှမ်း ကြည့်ရင်း လျှောက်ကာလာသည်။

“ကိုကို ကားအသစ် ဝယ်လိုက်တာလား”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေသောသူမကို သူ ခေါင်း ညိတ်ပြဖြစ်သည်။ ‘လူထက် ကားကို ပိုကြိုက်သွားပြီ’ဟု သူမက

၁၂ ဗညာပိုင်မုဒ်အိမ်

“IQ နိမ့်မှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ မိုးရာ”

သူ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“ကိုကိုနော်”

မိုးက ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို အာခေါင်ဖြစ်ကာ ဆော်သည်။

“အိမ်ပြန်ရဲ့တော့၊ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး”

သူမက နှုတ်ခမ်းစုရင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုသည်။

“စိတ်ဆိုးတယ်ပေါ့...မိုးက”

“ဆိုးတယ်...IQ နိမ့်တယ်လို့ အပြောခံရမှတော့ စိတ် မဆိုးဘဲနေမလား”

သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်း ‘ဆိုးတယ်’ ဟု ဆိုသည်။

“စိတ်ဆိုးရင် ကိုကိုက မက်နမ်းပစ်မှာဈ”

သူ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပင် ကားမောင်းရင်းကဆိုဖြစ်သည်။

“လက်သည်းအရှည်ထားတာ အလကားမဟုတ်ဘူး၊ သဘောပေါက်နော်...သဘောပေါက်”

သူမက လက်သည်းအရှည်ထားသော ဘယ်ဘက်လက် ကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်ဖြင့် ကုတ်တော့မယ်ဒီစိုင်းလုပ်ပြသည်။

ယောဇ္ဈိန်အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အကောင်အထည် (အိမ်ထဲမှာ) ၁၃

“သဘောပေါက်ပါတယ် မိုးရာ၊ မိုး လက်သည်းအရှည် ထားတာက ကိုကို ကျောယားရင် ကုတ်ပေးဖို့...အဟွန်း...ဟွန်း”

သူ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ရီဖြစ်သည်။

“မှန်းစရာကြီးတော့”

တမင်လုပ်ကာ ရယ်နေသောသူ့ကို သူမက မျက်စောင်း ထိုးရင်းဆိုသည်။ ပြီး ဘာပြောရမှန်းတော့မသိ၊ ပွစိပွစိတွေ ရွတ်ကာနေသည်။

ဆိုင်ရောက်သည်အထိ သူမကသူ့ကို ဘာစကားမှမဆို၊ စိတ်ဆိုးစပြုမှန်းသိသော်လည်း မချော့ဘဲ တမင်မသိချင်ယောင် ဆောင်ကာ နေဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းကတော့ သူမ စိတ်ဆိုးချင် ယောင်ဆောင်သည်ဖြစ်ဖြစ် တကယ်စိတ်ဆိုးသည်ဖြစ်ဖြစ် သူ ပြာယာခတ်နေအောင် ချော့နေကျ၊ အခုတော့ ချင်နေသည်မို့ သူ တမင်မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုင်ခုံမှာထိုင်သည်အထိ သူမက ဘာစကားမှမဆိုသေး။ မျက်နှာကို ခူပုပ်ကာထားသည်။ ဓားပွဲထိုးက ‘ထုံးစံအတိုင်းလား’ ဟုမေးသည်ကို သူမက မောင်းညှိတ်ပြသည်။ အမြဲထိုင်နေကျ ဆိုင်မို့ သူတို့နှစ်ယောက်လာတိုင်း ဓားနေကျအစားအစာကို ဓားပွဲထိုး တွေ မှတ်မိနေပြီးသားဖြစ်သည်။

“မိုး”

“မခေါ်နဲ့”

သူမက သူ့ကို ‘မခေါ်နဲ့’ဟု နှုတ်ခမ်းကို စုရင်းဆိုသည်။

“မိုးကို မခေါ်ရဘူးပေါ့”

“မခေါ်နဲ့”

သူမက ‘မခေါ်နဲ့’ဟုသာ တွင်တွင်ဆိုသည်။ ပြီး စားပွဲခင်းကို သူမ၏လက်သည်းရှည်များဖြင့် တဂျစ်ဂျစ်ဖျစ်သည်။

သူ ပြတင်းမှနေ မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။

“အင်း...မိုးကောင်းကင်မှာ တိမ်မည်းတွေများနေပုံ ထောက်တော့ မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်၊ ဒီ မိုးကတော့ ပြဿနာပဲ”

သူ သူမဆီ မသိမသာလှမ်းကြည့်ရင်း ရွတ်နောက်နောက်ဆိုဖြစ်သည်။ မိုးကတော့ အနည်းငယ်ရယ်ချင်နေသယောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားဟန်ဖြင့် မချိုမချည်ဖြစ်ကာနေသည်။

“ဒါပေမဲ့လည်း မိုးမရွာရင် မဖြစ်ဘူး၊ မိုးမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ယောက်ျားကြီးလုပ်နေပြီး စောင်းမပြောနဲ့နော်”

သူမက ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်နေသော ရှက်အမ်းအမ်း

မျက်နှာဖြင့်ဆိုသည်။ သူ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စကားကို ဆက်ဖြစ်သည်။

“ခွေ မိုး ဆောင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့များ မိုးကိုပဲ သဘောတူနေပါလိမ့်၊ ရာသီဥတုတွေထဲမှာတော့ ဘာပြောပြော မိုးကို အချစ်ဆုံးပဲ၊ မိုးကိုပဲချစ်တယ်ဆိုတာ မိုး သိပါစေဗျာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက လှစ်ခဲနဲ့ပြေးသည်။ ပြီးမှ ရုပ်ကို ပြန်တည်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“မိုးက IQ နိမ့်တယ်၊ ဒီတော့ သူက သိမှာမဟုတ်ဘူး”

အမှတ်သည်းခြေကြီးသော သူမက ခပ်ရွံ့ရွံ့ဆိုသည်။

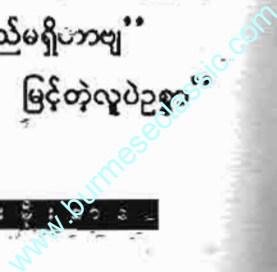
“ချစ်လို့ စ,တာကို စိတ်ဆိုးတယ်ပေါ့”

“ဆိုးတယ်...လာမချစ်နဲ့၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် မိုးသစ္စာခိုင်ကို ခင်ချင်တယ်လို့ပြောပြီး ဖုန်းနံပါတ်တောင်းတဲ့ ကောင်လေးကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

သူမက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆိုသည်။

“အာ...ဟော့ဟော့၊ မိုး အရွဲတိုက်တာတွေ မပါကြေးနော်၊ ကိုကိုက အဲဒီအပိုင်းကတော့ လုံးဝခံနိုင်ရည်မရှိဟာဗျ”

“ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ခံပေါ့၊ IQ မြင့်တဲ့လူပဲဥဇာ”

သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်းဆိုသည်။

“ကဲပါ မိုးရယ်၊ ကိုကို အရုံးပေးတယ်ကွာ၊ မိုး ဘယ်လောက်ပဲစိတ်ကောက်ကောက် ကိုကိုချော့ပါ့မယ်ကွာ၊ တခြားကိစ္စတွေနဲ့တော့ ကိုကိုကို မရွံ့ပါနဲ့နော်...မိုး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ IQ နိမ့်တယ်လို့ပြောလဲ”

“ချစ်လို့ စတာပါကွာ”

“IQ နိမ့်တဲ့လူဆိုတာက ရည်းစားတွေ အများကြီးထားဖို့ အိမ်ကလီတွေလျှောက်လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

သူမက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြင့် နှုတ်ခမ်းကြီးစုကာဆိုသည်။

“ကဲပါကွာ မိုးက IQ အရမ်းမြင့်တယ်ကွာ၊ ကိုကိုဘဝမှာ IQ အမြင့်ဆုံးက မိုးပဲ၊ ကဲ...ဟုတ်ပြီလား၊ မိုးထက် IQ မြင့်တဲ့လူတောင် မိုးလောက် IQ မမြင့်ဘူး၊ IQ အရမ်းမြင့်တဲ့ မိုးက စိုင်းဝေယံဦးဆိုတဲ့ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အရမ်းချစ်တာ၊ ဟုတ်တယ်နော်”

သူ ပြုံးစိစိဖြင့်ဆိုဖြစ်သည်။

“ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ မိုးဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲဆိုတာကို၊ OK နော်”

သူမက အထက်စီးလေသံဖြင့် ဆိုသည်။

“မိုး...မိုး...ဒီလိုတော့ ကိုကိုကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တကယ်ဆို ကိုကိုကို အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့အဖြေတမိုးရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီးသားမဟုတ်လား၊ ကျန်တဲ့နည်းနဲ့ စ၊ချင်စကွာ၊ ဒီလိုကိစ္စနဲ့တော့ ကိုကိုကို ရင်ပူအောင်မလုပ်နဲ့ မိုးရာ၊ ကိုခံနိုင်ရည်မရှိတာ မိုး အသိဆုံး”

“IQ မြင့်တဲ့ကိုကိုကို IQ နိမ့်တဲ့မိုးက ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ ကိုကိုရဲ့၊ မိုးက ဒီလောက် IQ နိမ့်တဲ့ဥစ္စာကို”

သူမကတော့ စာစာစကြောင်း “ငှင်း” ဆယ်ခါပါ ဆို သလို IQ ဆိုသောစကားလုံးကို စကားတိုင်းမှာ လှိုင်လှိုင်ကြီး ထည့်သုံးကာနေသည်။ ဒါ - မိုး၏စတိုင်ဖြစ်သည်။ ဘာမှမဟုတ်သော အသေးအမွှေးလေးကိုလည်း အကြီးကြီးလုပ်ကာ ပြဿနာရှာနေတတ်တာ မိုး၏ညာဉ်။

“ကဲ...ပြောတော့ မိုးရယ်၊ ကိုကိုစိတ်ညစ်မှ မိုး စိတ်ကျေနပ်မယ်ဆိုရင်လည်း မိုး သဘောပဲ၊ ကိုကို အရုံးပေးတယ် ဟုတ်ပြီလား”

သူ စိတ်လေလေဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်ခါ မိုးကို IQ နိမ့်တယ်လို့ ပြောဦးမလား”

“မပြောတော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုကို ကတိပေးတယ်”

၁ မိန်းမနှင့် တံတားတို့သည် အမြဲလိုလို ချို့ယွင်းချွတ်မြို့နေ၏။

အရင်တုန်းက ငါတို့တောင်ကြီးက ဒီလောက်မပူပါဘူးကွာ၊ သူ့ဘာသာသူ တော်သလင်းနေ ပုစွန်သေ မကလို့ ဘာသေသေ တောင်ကြီးမှာ ခပ်အေးအေးပါ။ အခုက ရာသီဥတုတွေ တစ်ကမ္ဘာလုံးအတိုင်းအတာနဲ့ ပူလာတော့ တောင်ကြီးလည်း ပူလာတာပဲ။

Women and bridges always lack mending.

မိန်းမများနှင့် တံတားတို့သည် အမြဲလိုလို ချို့ယွင်းချွတ်မြို့နေ၏။

English Proverb

“အရင်တုန်းက ငါတို့တောင်ကြီးက ဒီလောက်မပူပါဘူးကွာ၊ သူ့ဘာသာသူ တော်သလင်းနေ ပုစွန်သေ မကလို့ ဘာသေသေ တောင်ကြီးမှာ ခပ်အေးအေးပါ။ အခုက ရာသီဥတုတွေ တစ်ကမ္ဘာလုံးအတိုင်းအတာနဲ့ ပူလာတော့ တောင်ကြီးလည်း ပူလာတာပဲ။”

သူ၏ကားကို ကိုကျော်နှင့် ကိုမျိုးက ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံသည်။

“ကိုနိုင်၊ တစ်ကောင်တောင် သဘာဝမ်းကျင်ထိန်းသိမ်း

ရေးဆွဲပြင်တွေ ရှိလာပြီလို့ ပြောရမယ်၊ ဟုတ်လား ကိုနိုင်”

ကိုကျော်က သူ့ကိုကြည့်ရင်းဆိုသည်။ သူတို့ဘက်က ဆုပ်စုက ဘော်ဒါအရင်းရင်းကို လေးစားသမှုဖြင့် ‘ကို’ တပ်ခေါ်ကြသည်။ ဥပမာ ကျော်ဝဏ္ဏကို ‘ကိုကျော်’၊ မျိုးထက်နိုင်ကို ‘ကိုမျိုး’ သည်။ ‘နိုင်’ ဝေယံဦး ဖြစ်သောသူကိုလည်း မျိုးထက်နိုင် တို့နှစ်ယောက်က ‘ကိုနိုင်’ ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။

“အင်း နည်းနည်းပါးပါးပေါ့ကွာ၊ အသေးအမွှေးလေးတွေ ကိုလည်း ဂရုစိုက်ရတယ်၊ ဥပမာကွာ အရင်တုန်းက သစ်သားတူ တို့ တစ်ခါသုံးဝါးတူတို့ကို သုံးတယ်၊ အခုတော့ စတီးတူကို ပြောင်းသုံးတယ်၊ ပြီးတော့ ဈေးဝယ်ရင် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ငြင်းတယ် မယူဘူး။ သေဖြင့်ပေါ့ကွာ”

သူ ခြွေးစားမိသလောက် ဆိုဖြစ်သည်။

“မင်းလုပ်ဖို့ ကျွန်နေသေးတာရှိတယ်” ဟု ကိုမျိုးက ဆိုသည်။

“အင်း ဝဲ့ပါဦး။ အလေ... ပြောပါဦးကွ”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပင် သူ ဆိုဖြစ်သည်။ သကောင့်သား၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကတည်းက နိပ်ကွပ်တော့မည့်အရိပ်အယောင် မြင်နေရသည်ကိုး။

“စွမ်းအင်တွေဈေးတာပြီး လျှော့ချသုံးစွဲဖို့ လိုသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်တွေ လေးငါးစီးမက ဝယ်ထား တယ်၊ ပြီးရင် တစ်စီးမဟုတ်တစ်စီးနဲ့ ကောင်မလေးကိုတင်ပြီး ဟိုကြိုဒီဖို့တွေလုပ်တယ်၊ အခု ကားလည်းဝယ်ထားတော့ ကားနဲ့ လည်း ကြိုရင်ကြိုသလိုပိုးတယ်၊ ဒီတော့ စွမ်းအင်တွေက အလကား အကျိုးမရှိကုန်တယ်၊ မင်းက မင်းကောင်မလေးနဲ့ လျှောက်ပိုးနေလို့ ရပ်ကွက်အတွက်ရော တောင်ကြီးမြို့အတွက်ရော နိုင်ငံတော် အတွက်ပါ ဘာအကျိုးမှမရှိဘူး။ ဒီတော့ကား...”

“မင်းရဲ့ကောင်းလုံးတွေက ငါတို့လွတ်မယ့် မီးပုံးပွဲထက် တောင် ကြီးသေးတယ်၊ နည်းနည်းလောက် လျှော့ပြောပါလား ကိုမျိုး”

ကိုကျော်က ကိုမျိုး၏ကောင်းမဆုံးခင်မှာ ဖြတ်၍ဆိုသည်။

“ဆက်ပြောပါ... ဆက်ပြောပါ၊ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေ တယ်”

သူ ကိုမျိုးကို အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒီတော့ကား မင်း စက်ဘီးဝယ်ပြီးမတော့ နင်းပါလားလို့ အကြံပေးမလို့၊ ကျွန်းမာရေးလည်း ကောင်းမယ်၊ ငွေကုန်ကြေးငွေ လည်း သက်သာမယ်၊ စွမ်းအင်လည်း ဈေးတာရာရောက်ပြီး

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ထိန်းသိမ်းပြီးသားဖြစ်သွားမယ်၊ စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် တောင်ချွန်းထိပ်ထိပဲတက် တက်၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားပဲဖူးဖူး၊ တောင်ကြီးတစ်ခွင် ပြုပြင်ဆောင် လျှောက်သွားလို့ရတယ်၊ ငါ့အကြံ ဘယ်လိုလဲ...ဟီး”

ကိုမျိုးက စကားအဆုံးမှာ ဟီးခနဲ ရယ်သည်။

“ကောင်းသားပဲ”

သူ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ရှက်ရယ်ရင်း ‘ကောင်းသားပဲ’ ဟု ဆိုဖြစ်သည်။ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားတို့ တောင်ချွန်းထိပ်တို့ဆို သည်က တောင်ကြီးမြို့၏ အမြင့်ဆုံးနေရာများဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ် များ ကားများသည်ပင်လျှင် ဂီယာကြီးဖြင့်တက်ရသည်။ ကုန်းတက် များချည်း ဖြစ်သည်။ စက်ဘီးနှင့်သာဆို လမ်းလျှောက်ကာ တွန်းတက်ရမည့်သဘော။

“မိုးလည်း နှစ်ရက်လောက် ငါနဲ့ စက်ဘီးနဲ့လျှောက် သွားပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့လောက်ဆို ပြတ်မှာပဲကွ”

“ဘာလို့တုန်း”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကိုကျော်က မေးသည်။

“နဂိုကမှ ငါ့ရဲ့မိုးက ဂဂိုဂရောင်လေကွာ၊ ငါ့ကို တစ်မျိုး မဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့ ပြဿနာရှာနေတာ၊ စက်ဘီးနဲ့သာဆိုလို့ကတော့

ကွာ ဘယ်ပြောကောင်းလိမ့်မလဲ”

သူ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“အေး...မိုးဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ မီးပုံးပျံအတွက် မဲနှိုက်ရဦးမယ်၊ မဲနှိုက်ရမယ့်အချိန်က မင်းရဲ့မိုးကို သွားကြိုရမယ့် အချိန်ကြီးကွ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မဲနှိုက်သွားဖို့ ငါတို့နဲ့ လိုက်မလား...မင်းရဲ့မိုးကို သွားကြိုမလား၊ ကြိုက်တာရွေး”

“အေး...အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ”

ကိုကျော်၏စကားအဆုံးမှာ ခေါင်းကုတ်ရင်း သူဆိုဖြစ် သည်။

“တစ်ရက်တလေ လာမကြိုတာလောက်တော့ သူ နားလည်မှာပါ”

ကိုမျိုးက မေးဆတ်ရင်း သူ့တို့ဆိုသည်။

“မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲကွ၊ မိုးက တစ်ခါတလေကျ တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်တာကို ပုံကြီးချဲ့တတ်တယ်၊ တစ်ခါ တလေကျပြန်တော့လည်း ပြဿနာဖြစ်ထားတာတောင် ပြဿနာ မရှာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်ကွာ၊ လာမကြိုဖြစ် ဘူးလို့”

သူ ဖုန်းကိုထုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ငါတို့ကောင် သတ္တိတွေရှိနေပါလား၊ ငါတို့နဲ့ မနိုက်ရာ ကို လိုက်မယ်ပေါ့၊ ပြဿနာဖြစ်ရင် ငါတို့မပါဘူးနော်”

ကိုမျိုးက ပြောင်စိစိဖြင့်ဆိုသည်။

“အေးပါကွာ၊ သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသပါကွာ၊ ပြဿနာဖြစ်ရင် ပြောကူပေးပါမယ်လို့ မလာဘူး၊ ငါမပါဘူးနော်နဲ့ တွေ့နေတယ်”

သူ ဖုန်းကိုကိုင်ထားရင်းက ရယ်လျက်နှင့်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“မင်းမသိလို့ ကိုစိုင်းရ၊ အင်္ဂလိပ်ကောသုတစ်ခုမှာ မိန်းမနှင့် တံတားတို့သည် အမြဲလိုလို ချို့ယွင်းမျက်ရှုစားလို့ ဆိုတယ်၊ မင်းရဲ့မိုးက အရမ်းလှတော့ မာနက ငယ်ထိပ်ရောက်နေတယ်၊ ကောသုပြောရင်လည်း တစ်မျိုးကြီးကွ၊ ပြောချင်တာကတော့ကွာ ရုပ်လှပေမယ့် စိတ်ထားကတော့ သိပ်မလှသလိုပဲ၊ နေရာတကာ ကျီကျ ပြဿနာရှာ စိတ်ကောက် ရွပ်ယှက်ကိုခတ်နေတာပဲ၊ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့များ တခြားစီ”

ကိုကျော်က စိတ်လိုလက်ရပင်ဆိုသည်။ နောက်ဆုံးပိတ်ဆိတ်နှင့်လွယ်ဆိုသလို နောက်ဆုံးကွတော့ သူ့ကောင်မလေးကို ချီးမွမ်းကာ ဆွဲတင်သည်။ သူ ဘာရယ်မဟုတ် ပြုံးဖြစ်သည်။

မိုး၏ သင်တန်းက နေ့လယ်ပိုင်း၊ နာရီကို သူ ကြည့်လိုက်တော့ လောလောဆယ် ၈:၃၀ ရှိပြီဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်မှ ဆက်တော့မည်ဟု သူ တွေးဖြစ်သည်။

• • •

၅ မာညိုပိုင်စုအိမ်

မာညိုပိုင်စုအိမ်မှ ရေးသားသော စာအုပ်များကို ဖြန့်ချိပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

A woman has none other weapon but her tongue.

မိန်းမတစ်ယောက်တွင် သူမ၏လျှာမှလွဲ၍ အခြား
ဘာလက်နက်မှမရှိ။

English Proverb

ဖုန်းကိုပြောသော “မိုး” ၏အသံက သိပ်အမြင်ကြည်ပုံမရ။
“ဘာ...လာမကြည့်ဖြစ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားမလို့
လဲ ကိုကိုက”

“ကိုကိုတို့ရပ်ကွက်က မီးပုံးပျံအတွက် မဲသွားနှိုက်ခလို့
လေ မိုးရ၊ မိုးသိတဲ့အတိုင်း အရင်နှစ်က ဆုချိတ်ထားတဲ့မီးပုံးပျံက
လွဲရင် အခြားမီးပုံးပျံတွေက မဲနှိုက်ပြီးကျတဲ့ရက် ကျတဲ့အချိန်မှာ
လွှတ်ရမှာလေ၊ ကိုကိုက ဦးဆောင်ထားတာဆိုတော့ ကိုကိုမသွား
လို့ မကောင်းလို့ပါ”

သူ ရှည်လျားစွာပင် ရှင်းပြခြင်းသည်။

“ရပါတယ်ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကမှ မအားတာ၊ ဒီလိုပဲ ကြည့်လို့ လိုက်ပို့ခိုင်းရမှာပေါ့”

“အာ... မိုးကလဲ၊ အိမ်ကနေ လာကြည့်ခိုင်းလိုက်လေ”

“မကြိုဆိုင်းတာ၊ လိုက်ပို့ချင်နေတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ယောက်ကို အခွင့်အရေးပေးလိုက်မယ်လေ ကိုကိုရဲ့”

“မိုး... ကိုကို မဲသွားနှိုက်မှာနော်၊ စိတ်မညစ်ချင်ဘူး၊ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့သွားမှ လိုချင်တဲ့ရက်ကို မဲပေါက်မှာ ကိုကိုကို အာရုံမစားပါနဲ့ကွာ”

သူ စိတ်မရွည်စွာပင် ဆိုဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းကျ လူစည်မည့်ရက်မှာပဲ သူ၏မီးပုံးပုံးကို လွှတ်ချင်သည်။ ပွဲစသော ရက်များမှာ လူသိပ်မစည်တတ်သည်မို့ ထိုရက်များမှာ သူမလွတ်ချင်။ သို့သော်လည်း မဲကျရာရက်မှာ လွတ်ရမည်ပဲဖြစ်သည်။

“နောက်တာပါ ကိုကိုရဲ့၊ စိတ်ချပါ၊ အိမ်ကနေ ကိုကြီး ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီလိုပဲလုပ်ပါ မိုးရယ်”

“ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ အပြောင်းအလဲတော့ ရှိတယ်လေ၊ စိတ်ကူးပေါက်ရင်လည်း...”

“တော်တော့မိုး၊ မိုးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုကိုက အထံ လောက်ထိရှလွယ်တယ်ဆိုတာ မိုးသိပါတယ်၊ ဆက်မပြောတော့နဲ့”

သူ စိတ်တိုတိုနှင့်ဆိုတော့မှ သူမက “နောက်တာပါ ကိုကိုရယ် စိတ်ချသာသွား၊ ဒီနေ့သင်တန်းကို မသွားတော့ဘူး...ဟဲ့”ဟု အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ထိုအခါမှ သူ သက်ပြင်းကိုချဖြစ်သည်။

• • •

တကယ်တမ်းကျ သူတို့ရပ်ကွက်၏ မီးပုံးပုံအဖွဲ့မှာ တာဝန်များကို ခွဲဝေချထားပြီးဖြစ်သည်။ သူက မီးပုံးပုံအတွက် သီချင်းကို ရေးစပ်သီဆိုပေးရမည်။ ပြီး ယမ်းရိုက်သည့်နေရာ မီးပုံးပုံကိုယ်ထည်ပြုလုပ်သည့် နေရာများမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် မီးဆရာခိုင်းသမျှကို လိုအပ်လျှင်လိုအပ်သလို လုပ်ကိုင်ကူရမည်ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ မီးပုံးပုံပြုလုပ်သည့် ခေါင်းဆောင်မအေးသည် မို့ မီးဆရာ(ခေါင်းဆောင်)က သူ့ကို မဲနှိုက်ရန်တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ကျန်မီးပုံးပုံအဖွဲ့သားများလည်း နားကြသည်မို့ မီးပုံးပုံပြုလုပ်ရာ ရပ်ကွက်ခမ္ဘာရုံကိုလည်း သွားရန်မလို။ ဖေဖေအလုပ်လည်း ယနေ့အဖို့ ကူရန်မရှိသည်မို့ သူ အားကာနေသည်။

ထို့ကြောင့် ပျင်းပျင်းနှင့် အိမ်ရှေ့ရှိ ချယ်ရီပင်အောက်မှာ ဂစ်တာတီးနေဖြစ်သည်။ စတီဒီယိုဒီတဲက မရသေး။ ရသည်နှင့် သူတို့ရပ်ကွက်၏ မီးပုံးပုံအတွက် သီချင်းသွင်းပေးရမည်။

“ဝမ်းစမိုး...ဝမ်းစမိုး”

သူ၏သီချင်းအဆုံးမှာ လက်ခုပ်သံနှင့်အတူ ‘ဝမ်းစမိုး’ ဟူသော ‘ခြူးခြူးချယ်ရီ’ ၏အသံကို သူကြားရသည်။

“ကိုစိုင်းကလေး ဂစ်တာတီးကောင်းရုံတင်မကဘူး၊ သီချင်းဆိုလည်းကောင်းတယ်၊ အသံလည်း ကောင်းတယ်”

ခြူးခြူးချယ်ရီက လက်မထောင်ရင်းဆိုသည်။

“နင် ငါ့ကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ မိခြူး”

“ဘာလို့လဲ ကိုစိုင်းရဲ့”

သူ၏အမေးကြောင့် မိခြူးက ရုတ်တရက်ကြောင်ကာသွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တန်ပြန်မေးခွန်းကို သူမကမေးသည်။

“နင် ငါ့ကို ဒီလိုမြှောက်ပြောနေပြီဆိုရင် တစ်ခုခုခိုင်းစရာရှိလို့ပဲဆိုတာ ငါ့အာရုံထဲမှာ ပေါ်နေပြီးသားပါ မိခြူးရဲ့”

သူ ဂစ်တာကို ဖက်ကာထားရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ခိုင်းတယ်လို့ မသတ်မှတ်ပါနဲ့ ကိုခိုင်းကလည်း၊ အကူအညီတောင်းတယ်လို့ပဲ သုံးပါ။ တော်ကြာ မိခြူး ငရဲကြီးနေဦးမယ်”

မိခြူးက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း ရန်တွေ့သည်။ သူ၏အိမ်နှင့် မိခြူး၏အိမ်က မျက်စောင်းထိုးမှာဖြစ်သည်။ သူ့ထက်လေးနှစ်ခန့်ငယ်သော မိခြူးက အခုမှ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်တက်တုန်း။ သူ့ဘွဲ့ရသောနှစ်ကမှ မိခြူး ဆယ်တန်းအောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မိခြူးသည်လည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ မောင်နှမလို ခင်နေကြသည်။

သူ့ရောမိခြူးပါ တူညီသောအချက်က နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အမေတွေမရှိကြတော့ဘဲ အဖေဖြင့်သာ နေကြသည်ခြင်း တူကြသည်။

“အေးပါ အကူအညီတောင်းတယ်ပဲ ထားပါတော့၊ နင်ငါ့ဆီကို အကြောင်းမဲ့တော့ မလာဘူး၊ ဘာကိတ်လဲပြော”

သူ ဂစ်တာကိုဖက်ထားရင်းက ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒီလို ကိုခိုင်းရဲ့”

မိခြူးက စကားကိုမဆက်သေးဘဲ သူ့လိုပင်ချယ်ရီပင်

ခြေရင်းရှိကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်၍ထိုင်သည်။

“ဒီနှစ်တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်မှာ မန္တလေးကအမျိုးတွေ့ရော၊ ရန်ကုန်ကအမျိုးတွေ့ရော၊ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့အမျိုးတွေ့ရော လာကြမှာ၊ အမျိုးတွေ့ဆိုပေမယ့်လည်း တောင်ကြီးကို သိပ်မလာကြတော့ ဒီတောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ရဲ့အကြောင်းကို သူတို့ကမသိဘူး၊ မိခြူးကလည်း အစီအစဉ်တကျ မရှင်းပြတတ်ဘူး”

“အင်း...အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ကိုခိုင်းက မိခြူးကို တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ရဲ့သမိုင်းကို ပြောပြပေးထားပါလား၊ မီးပုံးပုံတွေရဲ့အကြောင်းကောပေါ့၊ မိခြူးက မိန်းကလေးဆိုတော့ အဲဒီအပိုင်းတွေ သိပ်မသိဘူး၊ မီးကြာလှည့်တာ၊ မသိုးသင်္ကန်းရက်တာလောက်ပဲ သိတာဆိုတော့”

မိခြူးက စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

“ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ ဒီလိုလုပ်၊ ဒီနေ့တော့ ငါ မအားဘူး၊ နောက်နေ့မှ ငါ ပြောပြမယ်၊ နင်အားတဲ့အချိန်ရှိရင်လည်း ငါ့ကို ဖုန်းဆက်၊ ငါ ဖုန်းထဲကနေလည်း ပြောပြလို့ရတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

န မည်ပြင်အောင်

“အိုတေ တော့စူး ဒါဆို မိခြူးသွားတော့မယ်နော်”

သူ့စကားဆိုရာ မိခြူးက နှုတ်ဆက်ကာပြန်သွား သည်။
မိခြူးတောင် တတ္တသိုလ်တက်နေပေါ့ဟု သူ တွေးမိသည်။

“ဒီထောင်မလေး တော်တော်ကြီးကို လှလာတာပဲ”

ဘာရယ်မဟုတ် ဂစ်တာကိုလျှောက်တီးရင်း သူ တွေး
မိသည်။ မိခြူးတစ်ယောက် မျက်စိရှေ့မှာပဲ တော်တော်ကြီးကို
လှတာလာသည့်အကြောင်း.....။

• • •

ယောကျ်ားလုပ်ငန်းစဉ်မှာ နှစ်ခုပဲ အလုပ်အကိုင် ပြုနိုင်ခဲ့ရုံပဲ ၃၇

ည.....

“မိုး” ဆီ ဖုန်းခေါ်တော့ ဖုန်းကမအား။ ဆက်တိုက်ခေါ်
နေသည့်ကြားက ဖုန်းကမအား။ သူ ရင်ပူစပြုလာသည်။ မိုးမှာ
ဖုန်းကြောကြောပြောရမည့် သူငယ်ချင်းမရှိ။ ဖုန်းအကြာဆုံးပြောသည်
က သူ့နဲ့သာ ပြောဖြစ်သည်။ ဖုန်း Busy ဖြစ်နေဆဲ။

သူ ကမန်းကတမ်း Message ပို့ဖြစ်သည်။

“မိုး...ကိုကို ဖုန်းဆက်နေတာ။ မိနစ်လေးဆယ်ကျော်ပြီး
ဆဲဒီဖုန်းကို ချလိုက်တော့” ဟူ၍။

“တိုတို မိုး အိပ်ပြီနော် Good Night”

သူ နောက်လုံးတွေ ပြောကာသွားသည်။ သူ့တက်က အသည်း အသန်ဖြစ်နေခဲ့တာ Message တွေ တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ဖို့ခဲ့တာတောင် သူမက ဂရုမစိုက်။ ဝတ်ကျွတ်တန်းတွေ Message တစ်စောင်သာ ပြန်ပို့သည်။

သူ နောက်ချင်းပင် သူမဆီ ဖုန်းခေါ်ဖြစ်သည်။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသောဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါတယ် ရှင်”

ကြားရသည်က မသက်သာစွမ်း။ စိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွ ဖြစ်ရင်း ခေါ်ကန်လာသည်။ တကယ်တမ်းကျ အခုအချိန်သည် မိုး အိပ်နေကွအချိန်မဟုတ်။ တစ်ရက်လေးသင်တန်းကြိုရန်ကိစ္စနှင့် သူမ စိတ်ကောက်နေသည်ပဲလား။ ‘သင်တန်းမသွားဘူး’ဟုဆို ကာ သွားဖူးသွားခဲ့သည်ပဲလား။ ဟိုတွေ့ဒီတွေ့ဖြင့် တော်တော်နှင့် သူ အိပ်မပျော်။

သို့နှင့် ပီဖြူးဆီ ဖုန်းဆက်ရန် သူ မေ့လျော့ကာသွား သည်။

• • •

မနက်လင်းတော့မှ သူ ပီဖြူးဆီ ဖုန်းမဆက်မိတာကို ပြန်သတိရသည်။ သူ ဖုန်းဆက်မည်စိုး၍လားမသိ ဖုန်းပိတ်သွား ခဲ့သော ‘မိုး’။

အမှန်တကယ် ဒီအချိန်ဆို မိုးဆီက Message တစ်စောင်၊ စါမှမဟုတ် တစ်စောင်မက လာနေကျ။ မိုးထဲမှ Message ဖြင့် သူ အိပ်ရာမှ ထနေကျ။ သူ မိုးထဲ ဖုန်းခေါ်ဖြစ်သည်။

‘လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ မအားသေး ပါရှင်’

စောစောစီးစီး ဖုန်း Busy နေသော မိုးကြောင့် သူ မနေ့ည ထလို ရင်တွေပူတာလာသည်။ ဘယ်သူနှင့်ပြောနေပါလိမ့်။

‘မိုးရေ နေထဲစောစောစီးစီး ဖုန်း Busy နေပါလား’ ဟု သူ Message ပို့ဖြစ်သည်။ ပြီး ဖုန်းခေါ်ကြည့်သည်။ သို့သော် ဖုန်းက လုံးလုံးမအားသေး။

ပိုပြီးသား Message ကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ တစ်စောင် ပြီးတစ်စောင် ပြန်ပို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူဖုန်းခေါ်ကြည့်သော် လည်း ဖုန်းက မအားသေး။

တကယ်တော့ ဖုန်းပြောနေစဉ် Message ဝင်လာပါက သိသာသည်။ မိုးအနေနှင့် ပြောလက်စဖုန်းကို ခဏရပ်ထားပြီး တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင်ပို့နေသော Message ကို ဖတ်ကြည့်သင့် သည်။ အခုတော့ သူထံမှရောက်သော Message ကို တစ်စောင် မှဖတ်ဟန်မတူ။ သို့မဟုတ် တမင်ရွံ့နေသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

နာရီဝက်ကျော်လာသည်အထိ မိုး၏ဖုန်းက ပြောကာ နေဆဲ။ ဘယ်လိုမှဆက်၍မရ။ သူပို့ခဲ့သော Message များသည် လည်း ဘယ်နှစောင်ရှိလို့ ရှိသွားမှန်းမသိတော့။

သူစိတ်ပူပန်စွာပင် မိုး၏ဖုန်းကို ထပ်ခါထပ်ခါ ခေါ်နေ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖုန်းကဝင်သွားသည်။ သို့သော်

ချက်ချင်းပင် မိုးက ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်သည်။ ဘာကိုနားလည်ရမှန်း ပင် သူ မသိတော့။ သူသိသည်က သူရင်တွေ အတိုင်းအဆစရှိ ပူလောင်နေသည်ကိုသာ သူသိသည်။ တွေးသည်။ ‘မိုး’ ဘာဖြစ် တာပါလိမ့်ဟု။

Righteousness is easy in retrospect.

ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တကောင်းရင် မှောက်မကြောင်းရှင်းတယ်

Arthur Schlesinger

“ဖြတ်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ကြာသလားလို့”

သူ၏ရင်ဖွင့်မှုအဆုံးမှာ ကိုကျော်က စိတ်တိုရွာပင်ဆိုသည်။ ကိုမျိုးက “ဟုတ်တယ်...ဖြတ်ပစ်လိုက်ကွာ” ဟု ထောက်ခံသည်။

“ငါ သူ့ကိုအရမ်းချစ်တယ်ကွာ၊ ဖြတ်လိုက်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မျက်လုံးကိုမှိတ်ရင်း အံ့ကိုကြိတ်ရင်း သူဆိုဖြစ်သည်။

“မင်းရဲ့စိုးက အရမ်းချောတယ်ဆိုတာ ငါတို့လက်ခံတယ်။”

ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ သူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ကတည်းက ငါတို့လှေလာမိ
သလောက် ဝိုင်းက ရည်းစားများခဲ့တယ်။ အဲဒီကလီများတယ်။ မင်း
အရမ်းချစ်ဖို့သိတော့ မင်းကို မဟာတရားနိုင်တယ်။ ပြဿနာ
အဖြေရှာတယ်”

ကိုကော့က သုံးသပ်သည့်စကားဆိုသည်။

“အာသာလှလေဆင်းကားရဲ့ စကားလိုပဲ ‘အကျင့်စာရိတ္တ
ကောင်းရင် နောက်ကြောင်းရှင်းတယ်’ တဲ့။ မင်းရဲ့မိုးက ရည်းစား
များတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီး၊ ဆရာမကြီး၊ မင်းနဲ့တူမှု ရည်းစား
သက်တမ်းတွေကြာနေတာ။ အရင်တုန်းကမဆို မင်းသိတဲ့အတိုင်း
ပဲ။ ဟောတစ်ယောက်...ဟောတစ်ယောက်။ အခုလည်း အဲဒီနေ့
ကို ပြန်ကွပ်သုံးချင်နေလားမှမသိတာကွာ”

ကိုမျိုးကလည်း မခံချင်စွာပင်ဆိုသည်။

“အခုထိ ငါ့ဖုန်းကို သူ မကိုင်ဘူးကွ။ ငါ့အထင်တော့
ငါ့ဖုန်းကို Black List ထဲ ထည့်ထားတယ်နဲ့တူတယ်”

သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“အေးကွာ...မင်းက မိုးကို အရမ်းချစ်နေမှန်းသိတော့
လည်း ငါ သိပ်မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်အနေနဲ့ သတိပေးချင်တာက သိပ်ပြီးတော့လည်း

အောက်ကျိမနေနဲ့ကွာ။ မင်းလို ရုပ်ပြောင်တဲ့ သွင်ရတနာတတ်
တစ်ယောက်အတွက် ရည်းစားမရှားပါဘူး။ သိပ်တရားလွန်တာရင်
ညှိနှိုင်းလို့မရတော့ရင် စိတ်အပင်ပန်းမခံနဲ့ ကိုစိုင်း၊ ဖြတ်ဝစ်လိုက်”

ကိုကော့က ပြတ်ပြတ်သားသား ဆိုသည်။

“အဲဒါက အသာထား၊ အခု ငါတို့ ရုပ်ကွက်ဓမ္မာရုံကို
သွားပြီး မီးရှူးအတွက် ယမ်းသွားရိုက်မလို့၊ မင်း အခုလိုက်နဲ့
မလား၊ နောက်မှလိုက်လာမလား”

ကိုမျိုးက နာရီကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“ငါ မိုးဆီသွားဦးမယ်ကွာ။ မင်းတို့သွားနှင့်ကြ”

သူ သက်ပြင်းချရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ငါပြောတာမမှေ့နဲ့ ကိုစိုင်း။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
မာနနဲ့ သိက္ခာကိုတော့ မင်းခေါင်းထဲထည့်ထား၊ ငါကတော့ အချစ်
နဲ့ပတ်သက်လာရင် အနိုင်ယူတာလည်းမကြိုက်ဘူး။ အရုံးပေးတာ
လည်း မကြိုက်ဘူး။ အပေးအယူမှုတာကိုပဲ လိုချင်တယ်။ တစ်ဖက်
စောင်းနင်း လာလုပ်နေရင် အပြတ်သာဖြတ်နဲ့ သူငယ်ချင်း။ လောက
မှာ မိန်းမ မရှားဘူး”

ကိုကော့က သူပုခုံးကိုပုတ်ကာ ဆိုရင်း ထွက်သွားသည့်
ကိုမျိုးကပါ ‘သွားပြီ’ ဟုဆိုရင်း ထွက်ကာသွားသည်။

၁၂ မြတ်ဦးစွာအားရစွာ

သည်။ ကိုကျော်တို့ပြောသလို ယောက်ျားမာန်ကိုတော့ ထားသင့်
သလောက် ထားရမည်။ အကျိုးအကြောင်းမသိရပါဘဲ သူ့ကို
လုပ်ထားသည့်အကွက်က သိပ်မလှ။ သူ သက်ပြင်းကိုသာ 'ဟင်း'
ခနဲ ချဖြစ်သည်။

• • •

မောင်ကြီးတင့်တင်တိုင်ရယ် နှစ်နှစ်ရယ် ဝစ်ဇာတစ်လဆင့် ပြီးသွားသည် ၅၉

*Self-confidence is the first requisite
to great undertaking.*

မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုသည် ကြီးမားသည့်လုပ်ဆောင်ချက်များကို
လုပ်ဆောင်ရန်အလို့ငှာ အဓိကကိစ္စအကျဆုံးသော လိုအပ်ချက်ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာ ဆင်ဖြူရှင်ရယ်ကဆိုသည်။

၂၆ မာဂ်ဒါရီယာ

အခြေအနေအထားကို သိရန် အရေးကြီးသည်။

တွေလည်းပါလို့၊ နောက် ကြံဖူးပဲစားတော့မယ်”

“နောက် ကြံဖို့ဆိုတာ မသေချာဘူး၊ ကိုရိုင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ ခေါ်ခဲ့လေ၊ အိမ်မှာ မိခြူးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ တချို့ရှိသေးတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေရော မိန်းကလေးတွေရော အများကြီး”

မိခြူး၏ကေားအဆုံးမှာ သူ ကိုကျော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်မြင်သည်။ ဘယ်လိုသဘောရလဲဟူသည့်သဘော၊ ကိုမျိုးတို့က မသိသောမျက်လွှာချရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ “မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ” ဆိုသောစကားက သူတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသွားခဲ့သည်ကို။

“ကဲ...လိုက်ခဲ့မယ်ဟာ”

နောက်ဆုံးတော့ လိုက်ချင်လိုက်ချင်နှင့်ပင် မိခြူးတို့အိမ်ကို ရောက်လာကြသည်။ မိခြူး၏အဖေ အပျိုကြီးက ပြေးကာ နှုတ်ဆက်သည်။ မိခြူးအဖေ၏ ညီမဖြစ်သော သူမက မိခြူးနှင့် မျက်နှာပေါက်ဆင်သည်။

“ကိုရိုင်းက မပြင်တာကြာလို့လားမသိဘူး၊ ပိုချောလာတယ်တော့၊ မိခြူးကတော့ ပြောတယ်၊ ကိုရိုင်းက သီချင်းဆိုလည်း ကောင်း၊ ဂစ်တာတီးလည်း ကောင်းဆိုပဲ”

အဖေဖြစ်သူ၏ ကေားကြောင့် မိခြူး ရှက်အပ်စရာမရှိ

“ဟော...ကိုရိုင်း”

“မိခြူး”

သူနှင့် ကိုမျိုးတို့နှစ်ယောက် ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံမှပြန်လာစဉ် မိခြူးနှင့်ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

“အတော်ပဲ၊ အိမ်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ရခိုင်ဖုန်းတီစားရအောင်”

မိခြူးက သူမ၏အိမ်ဘက်ကို လက်မြင်ညွှန်ရင်း ဆိုသည်။

“လိုက်မစားတော့ပါဘူးဟာ၊ ဒီမှာ ကိုရိုင်းသူငယ်ချင်း

ဖြစ်ကာသွားသည်။ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို မြန်မြန်လုပ်ပေးရှာသည်။

“ကိုစိုင်းရော...ကိုစိုင်းသူငယ်ချင်းတွေရော အားမနာနဲ့၊ ထည့်စားနော်၊ မိခြူး ဟိုဘက်ခန်းက သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားလိုက် ဦးမယ်”

ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်ဆိုရင်း ထွက်သွားသော တူမဖြစ်သူကို မိခြူး၏အဒေါ်က ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်သည်။

“ကဲ...ကိုစိုင်း ထည့်စား၊ ဟိုကလေးတွေရော ထည့်စားနော်၊ အားမနာနဲ့၊ လိုတာရှိရင်လည်းပြော၊ အန်တီလည်း ဟိုဘက်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီ”

သုံးယောက်သား ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆိုဖြစ်ကြသည်။ မိခြူး၏အဒေါ် အပြင်ရောက်သည်နှင့် ကိုကျော်နှင့် ကိုမျိုးက သူ့ကိုမချီ မချဉ်ကြည့်သည်။ သဘောက ‘မရိုးဘူးကွ’ ဆိုသော သဘော။

“ဘာလဲကွ”

သူ မလုံမလဲဖြင့် စားရင်းသောက်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ကောင်မလေးကြည့်ရတာ မင်းကို ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန်နဲ့ တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုးပဲ၊ ပြီးတော့ ကောင်မလေးက ရိုးရိုးလေး၊ ဘာမှမပြင်ဆင်ဘဲ ကြည့်လို့ကောင်းတယ်နော်”

ဟု ကိုကျော်က ဆိုသည်။

“ကြည့်ကောင်းရုံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ တော်တော်ကြည့်တို ချောတာ”

ကိုမျိုးက လိုက်၍ထောက်ခံသည်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင် ပြဿနာမရှာကြနဲ့နော်၊ ငါတို့က အိမ်နီးနားချင်းတွေ၊ ဆွေမျိုးလိုနေကြတာ၊ မျက်နှာမပျက်ချင်ဘူး” သူ အသံကိုတိုးကာ ဆိုဖြစ်သည်။

“ကောင်မလေးက မင်းရဲ့မိုးလို ခြယ်မှသမု လှတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘာမှမမြယ်မသဘဲ လှနေတာ၊ မင်းကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်ကလည်း မရိုးဘူး၊ ငါတို့က ဘေးကလူဆိုတော့ ပိုမြင် တယ်ကွ ကိုစိုင်းရ”

“တော်ကြစမ်း...တော်ကြာ ဟိုကကြားသွားမှ ပြေးပေါက်မှားအောင် ဝိုင်းထုထားဦးမယ်၊ တိတ်တိတ်လေးနေပြီး စားစရာရှိတာစားကြ”

သူ အသံကိုကိုတိတ်ကာ ခပ်တိုးတိုးဆိုဖြစ်သည်။ သူတို့ သတိမထားမိသည်ကတော့ သူတို့နောက်ကျောက တံခါးကွယ်မှာ မိခြူးတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကိုပဲဖြစ်သည်။

• • •

“စားပြီးကြပြီလား”

သူတို့ ရခိုင်မုန့်တီစားပြီးချိန်မှာ ထမင်းစားခန်းသို့ မိခြူး
ဝင်လာသည်။

“ပြီးပြီ” ဟု သုံးယောက်သား ဆိုဖြစ်ကြသည်။

“အိမ်ရှေ့က ယန်းခြံထဲကခုမှာ ဖေဖေဂစ်တာ တင်ထား
တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရုတ်တရက်ဆိုသော မိခြူး၏စကားကြောင့် သူ ကြောင်

တောင်တောင်ပင် မေးဖြစ်သည်။ မိခြူးက ပြုံးသည်။

“ဒီအတိုင်းပြန်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ မိခြူးက သူငယ်ချင်း
တွေကို ကြားထားတယ်၊ သီချင်းဆိုကောင်းတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်
က နင်တို့ကို ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြလိမ့်မယ်လို့၊ အဲဒါ ကိုစိုင်း
သီချင်းဆိုပြရမယ်”

“ဟောဗျာ...ဒီကလေးမကတော့”

ချည်ပြီးတုပ်ပြီးဖြစ်နေသော မိခြူး၏စကားကြောင့် သူ
မျက်နှာတွေပူသွားရသည်။ ဘော်ဒါများနှင့်အတူ တီးကြဆိုကြ
သည်က ပြဿနာမရှိ။

အခုဟာက ကိုယ့်ထက်ငယ်သော သူစိမ်းကလေးများကို
တီးခတ်သီဆိုပြရမည်ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ သူ ရှက်အမ်းအမ်း
ဖြစ်ကာနေသည်။

“ဆိုပေးလိုက်ပါကွာ...မင်းကလည်း”

ကိုမျိုးက အခွန်ဖြင့် မသည့်အနေဖြင့် ပြောင်စိစိလုပ်ရင်း
ဆိုသည်။

“ကဲ...ကဲ...ပြောနေတာကြာတာ၊ သွားရအောင်...
လာ”

ကိုကျော်က ခပ်တည်တည်ပင် ‘သွားရအောင်’ ဟုဆို

သည်။ အရောက်ရှိနေကြသော သင်္ကောင့်သားနှစ်ကောင်ကို စိတ်ထဲ
 မှနေ မေတ္တာပို့ရင်း သူ ထရပ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲက
 ထိုင်ခုံများမှာ မိခြူး၏ဘော်ဒါများ ဖြစ်ဟန်တူသော ချာတိတ်
 သုံးယောက်နှင့် ကောင်မလေး ငါးယောက်လောက်ကိုတွေ့သည်။
 ဂစ်တာကိုကောက်ကိုင်ရင်း ကြိုးညီ မည် တီးကြည့်တော့
 ကြိုးက ညှိပြီးသားဖြစ်ကာနေသည်။ မျက်နှာတော့ ခပ်ပူပူ ဖြစ်နေ
 သည်။

“ချောတယ်တော့”

မိခြူး၏ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ဝေတိုး
 တိုးစကားဟာ သူ့ကို ပို၍ထူပူသွားစေခဲ့သည်ကတော့ အမှန်။

“ကိုနိုင်းကိုယ်တိုင် ရေးထားတဲ့ သီချင်းထဲကပဲဆိုနော်”

မိခြူးက ဂစ်တာကိုင်ထားသော သူ့ကိုဆိုသည်။

“အာ...တခြားသီချင်းပဲဆိုမယ်လေ မိခြူးရ”

သူ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ငြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကို့သီချင်းပဲဆိုပါဗျာ၊ ခြူးခြူးက အမြဲပြောပြော
 နေလို့ ကျွန်တော်တို့က နားထောင်ပူးချင်နေတာ”

မိခြူး၏သူငယ်ချင်း ချာတိတ်တစ်ကောင်၏စကားကြောင့်
 မိခြူးတစ်ယောက် မျက်နှာချည်ချည်နီကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း

ဖြစ်ကာသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကို့သီချင်းကို ညီမလေး
 တို့က နားထောင်ချင်တာ ကြားပြီ၊ တစ်ပုဒ်လောက်ပဲ ဆိုပြန်နော်”

မိခြူး၏သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးကလည်း လက်ညှိုး
 တစ်ချောင်း ထောင်ပြရင်း တောင်းဆိုသည်။ သူ ရှက်ပိတ်ဖြင့်
 ခေါင်းကို ကုတ်ဖြစ်သည်။

“ဆိုပြလိုက်ပါကွာ...မင်းကလည်း၊ တစ်ပုဒ်တလေ
 နှစ်ပုဒ်နှစ်လေလောက်”

ဟု ကိုကျော်က အရွှန်းတောက်သည်။

သူ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်သွက်သွက်ပင် ရှက်ရှက်နှင့်
 ဆိုဖြစ်သည်။ မျက်လုံးကို နှဲမှိတ်ကာဆိုနေသည်မို့ ဘေးကလူတွေ
 ဘာလုပ်နေမှန်း သူ မမြင်ရတော့။ သီချင်းထဲကိုသာ အာရုံစိုက်
 ကာ ဂစ်တာကိုတီးရင်း ဆိုဖြစ်သည်။ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာရယ်
 တော့မဟုတ်၊ ‘မိုး’ ကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။ အသည်းကွဲသူ
 တစ်ယောက်၏မုဒ်ကို အငှားခံစားကာရေးခဲ့သော သီချင်းက ‘မိုး’
 နှင့် အဆင်မပြေသော အခုလိုအချိန်မှာ ဆိုရတော့ မုဒ်တွေ ဇွတ်ဝင်
 ကာ စေးစေးပိုင်ပိုင်ဖြစ်နေသည်။

သီချင်းအဆုံးမှာ အားလုံးက လက်ခုပ်ပိုင်းတီးကြသည်။

“မိုက်တယ်ဗျာ အစ်ကို၊ အားကျလိုက်တာဗျာ၊ အတီး
ရော အဆိုရော ကောင်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲဗျ”

ချာတိတ်တစ်ကောင်က စိတ်လိုလက်ရပင်ဆိုသည်။

“အစ်ကိုသာ ခွေထုတ်ရင်အောင်မြင်မှာ၊ ရေးအားလည်း
ရှိတယ်၊ ဆိုအားလည်းရှိတယ်၊ ရုပ်လည်းဖြောင့်တယ်”

မိခြူးသူငယ်ချင်း ကောင်မလေး၏စကားကြောင့် သူ
ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်သည်။

“မိခြူးရေ...သူ့ကို ရခိုင်မှန်တိတစ်ပြုလောက် ထပ်ကျွေး
ပေးပါဦး၊ ကိုစိုင်းကို ရုပ်ဖြောင့်တယ်၊ အသံကောင်းတယ်ပြော
နေလို့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အားလုံးက ရယ်ကြသည်။

“အတည်ပြောတာပါ အစ်ကိုရဲ့”

နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ထောက်ခံစကား
ဆိုသည်။

“ကဲ...နောက်တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပါဦး”

မိခြူးက လျှာလေးတစ်လစ်လစ်ထုတ်ရင်း လက်ညှိုး
တစ်ချောင်းထောင်ကာ ဆိုသည်။ ကိုမျိုးက ‘နောက်နှစ်ပုဒ်လောက်’
ဟု လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်သည်။

ငြင်း၍ရမည့်ပုံ မပေါ်သည်မို့ သူ နောက်သီချင်းတစ်ပုဒ်
ဆိုဖြစ်သည်။ သီချင်းအဆုံးမှာ လက်ခုပ်တီးကြပြန်သည်။

“တစ်ပုဒ်ထက်တစ်ပုဒ် ပိုကောင်းနေသလိုပဲဗျာ၊ အစ်ကို
ကျွန်တော်တို့အားပေးတယ်ဗျာ၊ အစ်ကို သီချင်းခွေထုတ်ပါလား”

မိခြူးသူငယ်ချင်းက စိတ်လိုလက်ရဆိုသည်။

“ဒီကောင်မှာ အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ သူ့အဖေကလည်း
ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ထုတ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားပြီးသား၊ အခုက
သီချင်းတွေကို ကြိုတ်စုနေကာ၊ သူရေးထားတာရော၊ အခြား
တေးရေးဆရာ ရေးထားတာတွေရော တစ်ခွေစာရရင် စလုပ်တော့
မှာ၊ တန်ဆောင်တိုင်အပြီးလောက်ပေါ့”

ကိုမျိုးက ကြော်ငြာစကားဆိုသည်။

“မာစတာခွေကို အားပေးမယ် အစ်ကို၊ လက်မှတ်ထိုး
ပေးရမယ်နော်၊ ပြီးတော့ ညီမလေးတို့က အစ်ကိုရဲ့ ဦးဦးဖျားဖျား
ပရိသတ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦး”

မိခြူးသူငယ်ချင်း ကောင်မလေး၏ စကားကြောင့်
ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် သူရယ်ဖြစ်သည်။

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ မေ့နေလိုက်တာ၊ မိခြူးရဲ့ သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ ကိုစိုင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရသေးဘူး၊ မိတ်ဆက်ပေးမယ်

နော်၊ သူက”

မိမြူးက သူမ၏သူငယ်ချင်းများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူကလည်း ကိုကျော်တို့နှင့် ပြန်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဘာရယ် မဟုတ်၊ ရယ်ရင်းမောရင်းနှင့် ထိုအချိန်မှာ ‘မိုး’ကို သူ ခေတ္တ မေ့ကာသွားသည်။ ပြီး သီချင်းခွေထုတ်ရန်လည်း ပို၍ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုပိုရှိလာသည်။ ဒေါက်တာဆင်မြူရယ်ဂျွန်ဆင် ၏ စကားကိုလည်း ပြန်၍သတိရမိသည်။ ၎င်းမှာ

‘မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုသည် ကြီးမားသောလုပ်ဆောင် ချက်များကို လုပ်ဆောင်ရန်အလို့ငှာ အဓိကအကျဆုံးသော လိုအပ် ချက်ဖြစ်၏’ ဟူ၍...။

ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ‘မိုး’ ကို သတိရနေမိသည်။ ဖုန်းဆက် ရမှာလည်း သူ စိတ်မပါတော့။ ဖုန်းကို Busy လုပ်ထားသည်လား၊ တကယ်ပဲ Busy နေသည်လားတော့ မသိ။ ဘယ်အချိန်ခေါ်ခေါ် ဖုန်းက မအား။ သူမက သူ့ဆီကို Message လည်း မပြန်။ သူ့ပို့ထားသော Message က အများကြီး။ ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းထဲ သို့ Message တစ်စောင် ဝင်လာသည်။

Message က ‘မိုး’ ထံမှဖြစ်သည်။ သူ လှုပ်ခန့် ဝမ်းသာသွားရင်း ဖတ်ဖြစ်သည်။ Message က တိုတိုလေး။

“I miss u ကိုကို”

ဟူ၍...

သူ 'မိုး'ထံသို့ ဖုန်းကို အသည်းအသန်ခေါ်ဖြစ်သည်။
ဖုန်းက အရင်လိုမဖြစ်တော့၊ ဖုန်းက Busy မဖြစ်သည်မို့ ချက်ချင်း
ဝင်သွားသည်။

"ဟဲလို...ကိုကို"

ကြည့်မိန်း...မိုး၏အသံက အဆုံးစွန်ထိချိမြဲနေသည်။

"မိုး"

သူ ရင်ထဲကနေ လွမ်းဆွတ်စွာဆိုဖြစ်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲ မိုးရာ၊ ကိုကို ပို့ထားတဲ့
Message တွေ မဖတ်ရဘူးလား၊ စိတ်ပူလိုက်ရတာ မိုးရယ်"

ကော့ရှည်ကြီးကို မနားတမ်း သူဆိုဖြစ်သည်။

"မိုး စိတ်ညစ်နေလို့ ကိုကိုရဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုကိုကြောင့်လား"

သူ ရင်ပူစွာမေးဖြစ်သည်။

"အင်း...ကိုကိုနဲ့ တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်ပေမယ့် ကိုကိုနဲ့
တော့ဆိုင်တယ်၊ မိုး စိတ်တွေကိုလည်း မိုးဖုန်းတယ် သိလား"

သူမ၏အသံက အားအင်ချည့်နဲ့ကာ နေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုး"

"မိုးကို ကိုကိုစိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် မိုးပြောပြဖယ်"

"အင်း...ပြော...မိုး"

မိုးထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို သူကြားသည်။

"ရှေ့ရက်တွေကလေ ကိုကိုရှေ့က မိုးရဲ့ရည်းစားဟောင်း

နဲ့ ဖုန်းပြန်ရတယ်"

"..."

သူ ဘာပြန်ပြောရဖုန်းမသိသည်မို့ နှုတ်ဆိတ်ကာနေဖြစ်
သည်။ မိုး ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုတာကိုပဲ သူ ကြားချင်နေသည်။

"ကိုကို Message တွေပင်ပြီးတော့ မိုးရဲ့ဖုန်း မအားတာ

သူနဲ့ဖုန်းပြောနေလို့လေ၊ ကိုကိုကို မိုး အားနာလိုက်တာ"

"...."

သူ ဘာပြောရဖုန်းမသိတော့၊ နားလည်းမလည်း

"မိုးကို သူ ပြန်ဆက်ချင်နေတယ်"

"မိုးက လက်ရှိ ကိုကိုနဲ့တွဲနေတာ မပြောလိုက်ဘူးလား"

"ပြောလိုက်တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ ရည်းစားထားတာပဲတဲ့၊

ယောက်ျားရသွားတာမှ မဟုတ်တာတဲ့၊ လက်မလျှော့ဘူးတဲ့"

"တောက်...ဘာကောင်လဲကွာ၊ ဒီလိုလုပ်...ဒီကော့ရှည်

ကို ကိုကိုနဲ့တွေ့ပေး၊ ကိုကိုတို့ယောက်ျားချင်း ရှင်းလိုက်မယ်"

သူ စိတ်တိုတိုဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“မိုးလေ ကိုကိုနဲ့ သူ့ကို ပြဿနာမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ပေးမတွေ့နိုင်ဘူး”

မိုးက သက်ပြင်းချရင်းဆိုသည်။

“ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း သနားတယ်”

မိုး၏စကားကြောင့် သူ မူးခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်ကာသွားသည်။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ မိုး စိတ်နှစ်ခွဖြစ်နေသည်လား။

“မိုး ဘာကိုပြောချင်တာလဲ၊ ကိုကိုကို ရှင်းရှင်းပဲပြောကွာ၊ မိုး ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ကိုကိုဖုန်းကိုမကိုင်တာ ဘာသဘောလဲ”

“မိုးလည်း အဲဒါကိုပဲ စိတ်ညစ်နေတာ၊ ကိုကိုကလည်း မိုးအပေါ်မှာ အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင်ကောင်းတယ်၊ ရည်းစားဟောင်းကျတော့လည်း မတွေ့တာကြာပေမယ့်....”

“ဆက်မပြောတော့နဲ့ မိုး၊ ကိုယ်ကြားနိုင်စွမ်းမရှိဘူး၊ နောက်မှပဲ ဆက်တော့မယ်ကွာ၊ ဒါပဲနော်...မိုး”

သူ ဖုန်းကိုချပစ်ရင်း အံကိုတင်းနေအောင် ကြိတ်ထားဖြစ်သည်။ လက်သီးကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားဖြစ်သည်။

မိုးကို သူ အရမ်းချစ်သည်။

“ငါ အကုန်ကြားခဲ့ပြီးပြီ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကိုမျိုးက ထိုသို့ဆိုသည်။

“မိုးက သူ့ရဲ့ရည်းစားဟောင်းကို မင်းနဲ့မတွဲခင် ရှေ့က ခေါက်ထားလိုက်တာ၊ ဟိုကောင်က ဖားကန်ဘက်မှာ ကျောက်သွားတူးရင်း ဘယ်လိုအကျိုးပေးလာတယ်မသိဘူး၊ ချမ်းသာပြီး ပြန်လာတယ်၊ မိုးကို ပြန်ကပ်တယ်”

ကိုကျော်က သူ့ကိုကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“မိုးအတွက် ရည်းစားဟောင်းက စားရမှာကလည်း”

သံတရပ်ရုပ်၊ ပစ်ရမှာကလည်း အဆီတဝင်းဝင်းဖြစ်နေတယ်၊
မင်းနဲ့ကလည်း တန်းလန်းကြီး”

ဟု ကိုမျိုးက ဖြည့်၍ဆိုသည်။

“ဒါကြောင့်ထင်တယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း သူ့ကို လာမတွေ့ပါ
နဲ့၊ သင်တန်းလည်းလာမကြိုနဲ့တဲ့၊ ငါ့ကို ဖုန်းဆက်တယ်”

သူ နာကျင်စွာပင် ဆိုဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဆိုးနှင့်နေပြီး
အသက်ရှူတွေ မွန်းကျပ်ကာနေသည်။ “မိုးရယ်” ဟု သူ အကြိမ်
ကြိမ် စိတ်ထဲမှနေ ရေရွတ်နေဖြစ်သည်။ မိုး လှေကန်နှစ်ဖက်နင်းမှာ
ပါလား။ အတွေးများစွာဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ရွပ်ယှက်ခတ်ကာနေ
သည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

သူ ဆံပင်ထဲကို လက်ချောင်းတွေထိုးထည့်ကာ ဖွပစ်
ရင်း စိတ်ရွပ်စွာဆိုဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာပူလောင်နေသည်နှင့် မိုး
ကိုချစ်တာပဲ သူသိသည်။ ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း မိုးက ဖုန်းကိုင်
တစ်ချက် မကိုင်တစ်ချက်။ စကားပြောပြန်တော့လည်း အဆင်
ပြေပြေမရှိ။

“မင်းက ဘာဆက်လုပ်ချင်လို့လဲ၊ တကယ်တော့ မိုး
ဘက်က ပြတ်သားရမှာကွ၊ ဟိုကောင်နဲ့ပြတ်လို့ မင်းနဲ့တွဲတာလေ၊

ရှင်းနေစရာတောင်မလိုဘူး၊ အေး...တကယ်လို့ ဟိုကောင်နဲ့ပြန်
တွဲချင်ရင် မင်းကိုဖြတ်ပေါ့၊ ဒါပဲရှိတယ်၊ သူ့ဘက်က ဒီလိုဖြစ်လာ
ရင် သူ မဖြတ်ခင် မင်းဖြတ်ပေါ့၊ လက်ဦးမှရယူလိုက်တာ မမှား
ဘူး၊ အစောကြီးကတည်းက သူ သစ္စာမရှိလောက်ဘူးဆိုတာ
ငါထင်သားပဲ”

ကိုကျော်က ဒေါကန်ကန်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ဘာတဲ့...နာမည်က၊ မိုးသစ္စာခိုင်...ဟုတ်လား၊ တော်
တော်လေး သစ္စာခိုင်တာပကွ နော၊ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ တော်တော်
လိုက်တယ်”

ကိုမျိုးကပါ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဆိုသည်။

သူတို့ပြောလည်း ပြောလောက်စရာဖြစ်နေသည်မို့ သူ
တစ်ခုမှပြန်၍မချေပနိုင်။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နာကျင်နေသည်မှအပ
သူ ဘာမှမသိတော့။

“မိုး ငါ့ကို မင်းတို့ထင်သလို မရက်စက်လောက်ပါဘူး”

အသေအချာ မပြောနိုင်သော်လည်း မယုံရဲ ယုံရဲဖြင့်
သူဆိုဖြစ်သည်။

“ငါတို့လည်း သူ မင်းကို သစ္စာရှိပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း
ပေးပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့က ဘယ်လောက်ပဲ

www.burmeseclassic.com

မြတ်နိုးခြင်းမြတ်နိုးခြင်း မင်းက မြတ်နိုးခြင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက မိုးကို တအားချစ်ဖုန်း ငါတို့သိနေတာကိုး၊ ဒီတော့ နှစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ပထမ တစ်ခုက မင်းကို မိုးက သစ္စာရှိရှိဆက်ချစ်တယ်၊ နောက် ဒုတိယ တစ်ခုက မိုးက မင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ထားခဲ့တယ်”

ကိုမျိုးက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ရင်း ဆိုသည်။

“ပထမတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ မိုး မင်းအပေါ်မှာ သစ္စာ ရှိရှိနဲ့ မင်းအချစ်ကို သိရှိနားလည်ပါစေလို့ ငါတို့က ဆုတောင်း ပေးတယ်”

ကိုကျော်က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

သေချာသည်က မိုး သူ့ဆီဖုန်းမဆက်။ Message မပို့ သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဖုန်းမဆက်ရုံသာမက၊ သူဆက် သောဖုန်းကိုလည်း မိုးက မကိုင်။ Black List ထဲ ထည့်ထားပုံ ရသည်။

ဘယ်လိုမှကို ခေါ်မရ။ သူ သက်ပြင်းကိုချဖြစ်သည်။

“ငါ သူ့သင်တန်းကို သွားတွေ့မယ်ကွာ”

ဖုန်းဆက်၍မရသော မိုးနှင့် တွေ့ရန်မှာ ထိုနည်းတစ်လမ်း သာ ရှိတော့သည်။

မိုး၏သင်တန်းမှာ သွားတွေ့မည်ဟု သူ အားခဲထားခဲ့ သော်လည်း ဒီနေ့က စနေ၊ မနက်ဖြန်က တနင်္ဂနွေမို့ မိုးတို့သင်တန်း က ပိတ်သည်။

မိုးနှင့် ပြဿနာတွေ တက်ကာနေသည်မို့ မိခြူးအား သူပေးထားသောကတိကို မေ့ကာနေသည်။ မိခြူးကလည်း ဖုန်း မဆက်သည်မို့ သူ မမှတ်မိ။

ဖြစ်ချင်တော့ အချစ်နာကျကာနေသော သူနှင့် မိခြူးတို့ လမ်းထိပ်မှာတွေ့သည်။ မိခြူးက ဆိုင်ကယ်နှင့် သူ့လတော့ ခြေလျင်။

“ကိုစိုင်း”

“အေး...မိခြူး”

“ပုံပြင်တွေပြောတယ်နော်”

“ဟုတ်သားပဲ မိခြူးနဲ့ ကိုစိုင်း မေ့နေတာ”

သူ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။
မိခြူးက ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် မျက်စောင်းဖြင့် သူ့ကိုကြည့်
သည်။

“နိုင်ငံခြားကအမျိုးတွေ နောက်တစ်ပတ်ထဲရောက်မယ်၊
အင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရားပွဲပါ လည်ကြမလို့တဲ့၊ အင်းလေး
ပွဲပြီးရင် တောင်ကြီးမှာ ဆက်နေပြီး တန်ဆောင်တိုင်ပါလည်ကြ
မှာ၊ ကိုစိုင်းက ပေးထားတဲ့ကတိတွေ ခဏခဏဖျက်တော့ ဒဏ်ခတ်
တဲ့အနေနဲ့ ဧည့်သည်တွေကို အင်းလေးပဲလိုက်ပို့ဖို့ စီးပုံးပျံကွင်းထဲပဲ
လိုက်ပို့ဖို့ ကိုစိုင်း လိုက်ကူပေးရမယ်၊ ဒါပဲ”

“အားရင်အားသလို လိုက်ကူပါ့မယ်ဗျာ”

ဟု သူဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါတင်မကသေးဘူး၊ သူတို့က အင်းလေးပွဲပြီးရင်လည်း
တောင်ကြီးမှာနေပြီးတော့ ဟိုပုန်း ထပ်စမ်းလိုက်ရတယ်၊ မွေတော်
ကတ္တူဘုရားတို့၊ ပင်းတယက ရွှေဥမင်လိုက်ရတယ်ဘုရားတို့ကိုလည်း

သွားမှာ၊ ကလေးဘက်ကိုရောပဲ၊ မအား အားအောင်လုပ်ပြီး လိုက်
ကူရမယ်နော်၊ အဲဒီဘက်တွေက မိခြူး မကျွမ်းဘူး”

“အေးပါ...မိခြူးရာ၊ ကိုစိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်ဖို့
ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဝိုက်(Guide)အတွက်သာ နေ့တွက်ရှင်း
ဖို့ ကြိုစီစဉ်ထား”

သူ၏ရယ်ကျဲကျဲအဆိုကြောင့် မိခြူးက သူ့ကို လျှာထုတ်
ပြသည်။

“ပေးပါဘူး၊ ကိုစိုင်းက ကတိပျက်လို့ မိခြူးကို
လျှော်ကြေးတောင် ပြန်ပေးရဦးမှာ၊ ကိုစိုင်းပဲ ပြောထားတယ်လေ၊
ဒီညမှဖုန်းမဆက်ရင် ကြိုသလိုပြော ဆိုပြီးတော့၊ မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသော
မိခြူးကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မှတ်မိကြောင်းဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ကိုစိုင်း နေမကောင်းဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လျက်မေးသော အမေးကြောင့်
သူ ကိုယ့်နဖူးကိုကိုယ် ယောင်ယမ်းကာစမ်းရင်း ပြန်မေးဖြစ်သည်။

“မျက်နှာညှိုးနေသလိုပဲ၊ အိပ်ရေးမဝတဲ့ လူမမာပဲပါတ်

နေတယ်”

အချစ်နာကျနေသော သူပုံစံက ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေ ပြီလားဟု တွေးရင်း သူ ဟက်ခနဲ မချီရယ် ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဟောတော့...ဘာရယ်တာတုန်း”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး မိခြူးရာ လူမမာပုံပေါက်နေ တယ်ဆိုလို့ပါ။ ကိုစိုင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာရင် လိုက်ပို့တာကလည်း ပို့တာ တစ်ကဏ္ဍပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ညကျရင် ကိုစိုင်း မေ့နေမှာစိုးလို့ မိခြူးက ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်၊ တန်ဆောင်တိုင်နဲ့ပတ်သက်တာတွေ တချို့ပြောပြမယ်၊ ဟုတ်ပြီ လား”

“အိုကေ...ဖုန်းကို Busy တော့ လုပ်မထားနဲ့နော်”

သူမက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဆိုသည်။ သို့သော် သူမ၏စကားက သူ့ရင်ကို ကျည်ခနဲနေအောင် ထိသည်။

“လုပ်မထားပါဘူးဗျာ၊ တကယ်လို့ သတိရရင်လည်း တိုစိုင်းကပဲ အရင်ဆက်လိုက်ပါ့မယ်၊ မိခြူးကိုဆက်ခိုင်းတာက တိုစိုင်း မေ့နေမှာစိုးလို့ပါ”

“လေသံက အသက်ရှစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ လူကြီးလေသံ နဲ့ပါလား၊ ဒီလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ချို့ယွင်းနေ

ပြီကိုး”

ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော သူ့ကို သူမက ရွတ်နောက် နောက်ဆိုရင်း လျှာထုတ်ပြီးပြောင်သည်။

“ကဲ...အဲဒါဆို မိခြူး သွားတော့မယ်၊ ညမှဖုန်းဆက် လိုက်မယ်နော်”

မိခြူး၏စကားအဆုံးမှာ သူ ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။ မိခြူးက ဆိုင်ကယ်ကိုစက်နှိုးကာ လက်ပြရင်း ထွက်သွားသည်။ သူ မိခြူးကို လက်ပြန်ပြုဖြစ်သည်။

အချိန်တန်တော့လည်း သတိရစိတ်က ဖြစ်လာသည်။
 မိုးနှင့်သူ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖုန်းပြောဖြစ်ချိန်က တော်တော်များသည်။
 မိုးလင်းစ အချိန်ကလို့ အိပ်ရာဝင်သည်အထိ သတိရလျှင် ရသလို
 မိုးကဆက်လိုက်၊ သူကဆက်လိုက်ဖြင့် မကြာခဏ ဆက်ဖြစ်ကြ
 သည်။ အပြန်အလှန်ပို့ဖြစ်ကြသော Message များကလည်း
 မနည်းမများ။ အခုကတော့ သူဖုန်းဆက်လည်း မိုးက မကိုင်တော့။
 ဖုန်းကို Busy လုပ်ကာထားသည်။ ပြီး သူမဘက်ကလည်း ဆက်
 မလာခဲ့။ သူ့ဘက်ကသာ Message တွေ တစ်ဖြူကြီး ပို့ထားခဲ့

သော်လည်း သူမဘက်က ပြန်စာမလာခဲ့။
 ဖုန်းကိုဖွင့်ရင်း ဟိုတုန်းကပို့ခဲ့ဖူးသော Message ရှုဖော်
 ပြန်ဖတ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက်ဖုန်းဝင်လာသည်
 မို့ မိုးများလားဟု ကြည့်လိုက်တော့ မိဖြူး ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို...မိဖြူး”

“ကိုစိုင်း၊ အားရောအားရဲ့လားဟင်၊ မိဖြူးကို အားမနာ
 နဲ့နော်၊ မအားရင်လည်းရတယ်၊ မိဖြူးက အလုပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“အားပါတယ် မိဖြူးရ၊ ကဲ...ဘယ်ကစပြောရမလဲ”

သူ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း မေးဖြစ်သည်။

“တန်ဆောင်တိုင်ပွဲဆိုတာက တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတယ်
 မဟုတ်လား၊ အရင်ဆုံး တန်ဆောင်တိုင်ပွဲဖြစ်လာတဲ့အကြောင်းကို
 ပြောပြ၊ ပြီးတော့မှ တောင်ကြီးပီးပုံးပွဲပွဲ ဖြစ်လာတဲ့အကြောင်းကို
 ဆက်ပြော”

မိဖြူး၏အသံက ဖုန်းထဲမှာ ချိုယှစ်ကာနေသည်။ တာရယ်
 တော့မဟုတ်၊ ခဏခဏကျိကျိကာ ပြသနာရှာတတ်သော မိုး၏
 အသံခပ်စွာစွာလေးကို သူ သတိရနေမိသည်။

“ဟဲလို...ကိုစိုင်း ကြားလား”

အသံတိတ်သွားသော သူ့ကို မိဖြူးက ကြားလာဟုဆို

သည်။

“ကြားပါတယ် မိဗြူးရ၊ ကိုစိုင်းက ဘယ်ကနေပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ကိုစိုင်းသိသလောက် ပြောမှာနော်၊ အရမ်းကြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ”

“ရပါတယ် ကိုစိုင်းရယ်၊ မိဗြူးထက်တော့ ကိုစိုင်းက ဗဟုသုတပိုပုံပါတယ်၊ မိဗြူးက ဘာမှကိုမသိတာ”

မိဗြူးက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ဒီလို တန်ဆောင်တိုင်ပွဲဖြစ်လာပုံကို ကိုစိုင်း ခြေပြာပြာမယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကသပ်သပ်၊ မီးပုံးပျံလွှတ်တင်ပူဇော်ကြတာက သပ်သပ်ပဲ မိဗြူးရ၊ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညမှာ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းကို အဓာတသတ်မင်းနဲ့ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေက ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ခိုလာကြတယ်၊ အဓာတသတ်မင်းရဲ့ နောက်လိုက်တွေက မီးရှူးတိုင်တွေကို အလင်းရောင်ရအောင်လို့ ကိုင်ပြီးလာခဲ့ကြတာပေါ့၊ မီးရှူးကို ရှေးရှေးတုန်းက တန်ဆောင်လို့ခေါ်တယ်၊ အခုလည်း မီးရှူးတန်ဆောင်ဆိုပြီးတော့ သုံးနှုန်းနေကြတုန်း။ အဲဒီလို တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညကြီးမှာ အဓာတသတ်မင်းက အခြံအရံတွေနဲ့ ဘုရားလာဖူးတာကနေပြီး တန်ဆောင်

တိုင်ပွဲဆိုတာ ဖြစ်လာတာပဲ”

“မိဗြူး သဘောမပေါက်လို့ မေးဦးမယ်နော် ကိုစိုင်း”

“အင်း...မေးလေ”

မိဗြူးက အားနာနေသော အသံဖြင့်ဆိုသည်။

“တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညပါဆိုနေမှ လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေရမှာမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ မီးရှူးတွေ ထပ်ထွန်းကြတာလဲလို့ တွေးမိလို့ပါ၊ ရစ်တာမဟုတ်ဘူးနော် ကိုစိုင်း”

“မေးသင့်တာပေါ့ မိဗြူးရ၊ ဘာကြောင့် မီးရှူးတွေ ထွန်းတာလဲဆိုတာ ကိုစိုင်း ရှင်းပြမယ်၊ ဒါနဲ့ အဓာတသတ်ကိုတော့ မိဗြူး သိတယ်မဟုတ်လား”

သူ မိဗြူးကို မေးခွန်းပြန်ထုတ်ဖြစ်သည်။

“သိတယ်လေ ကိုစိုင်းရဲ့၊ အဓာတသတ်မင်းက ဒေဝဒတ်ရဲ့လှည့်ဖြားမှုကြောင့် သူ့ရဲ့ဓမ္မည်းတော်ဖြစ်တဲ့ ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို ခြေဖဝါးခွဲ ဆားသိပ်တဲ့အပြင် နည်းမျိုးစုံနဲ့နှိပ်စက်ပြီး သတ်ခဲ့တဲ့ဘုရင်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုစိုင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဓာတသတ်အကြောင်း မသိရင်လည်း ရှင်းပြမလို့၊ အခု မိဗြူးက အဓာတသတ်ကို သိပြီးသားဆိုတော့ ကိုစိုင်းက လိုသလောက်ပဲဖြတ်ပြီး ပြောပြလို့ရတာပေါ့။

နီလို မိမြူးရ... တကယ်တမ်းကျတော့ ဒေဝဒတ်ကို ကိုးကွယ်
တာက အစာတသတ်တင် မကဘူး၊ နန်းတွင်းတစ်ခုလုံးနီးပါးပါ။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ အစာတသတ်မင်းသားတို့အားလုံးကို ဒေဝဒတ်
က လောကီရာန်တွေ တန်ခိုးတွေပြုပြီး ဧည့်ခံထားခဲ့တာကိုး”

“အင်း...ဟုတ်တယ်နော် ကိုခိုင်”

သူမက သူ့စကားကို ထောက်ပေးသည်။

“ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်မှုမှားတဲ့ အစာတသတ်မင်းသား က
သူ့ဆရာ ဒေဝဒတ်ရဲ့ ဧည့်ခံသိမ်းသွင်းမှုများကိုပါပြီး သူ့ရဲ့
ဖခမည်းတော်မင်းကြီးဖြစ်တဲ့ ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ကို ထောင်သွင်း
အကျဉ်းချ နှိပ်စက်တယ်။ နောက်ဆုံး ခြေဖဝါးကိုခွဲပြီး ဆားသိပ်
တဲ့အထိ ရက်စက်ခဲ့တော့ အပြီးသတ်မှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း
နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ နောက်ပိုင်းကျတော့
အစာတသတ်မင်းသားက ဘုရင်ဖြစ်လာပြီးနောက် ဖခမည်းတော်
ကို သတ်မိတဲ့အတွက် နောင်တတွေရနေတယ်။ သူ့ဆရာ ဒေဝဒတ်
ကလည်း ဘုရားရှင်ကို သွေးစိမ်းတည်အောင်လုပ်တဲ့ ကံရယ်။
သံဃာကို သင်းကွဲအောင်ခွဲတဲ့ကံတွေက အကျိုးပေးပြီး မြေမျို
သွားရော၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိုင်းသူပြည်သားတွေကလည်း ကိုယ့်
ဖခေကို ကိုယ်ပြန်သတ်တဲ့ အစာတသတ်မင်းကို မကျေနပ်လို့

ဆူပူဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ။ ဆောက်တည်ရာမရလို့ သွေးပျက်နေတဲ့
အစာတသတ်မင်းက နန်းတွင်းမှာရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ဖျားမတ်တွေနဲ့တိုင်ဝင်
တယ်။ ဖျားမတ်တွေရဲ့ အကြံပေးမှုအတိုင်း သူက အဲဒီခေတ်မှာ
လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေတဲ့ ဒိဋ္ဌိဆရာကြီးတွေဆီကို
သွားပြီး စိတ်ရဲ့အေးချမ်းမှုကို ရှာတယ်”

“ကိုးကွယ်မှုက မှားပြန်ပြီ”

မိမြူးက သူ့စကားကို ဝင်၍ထောက်သည်။

“ကိုးကွယ်မှုက အကြီးအကျယ်မှားတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ သူလိုချင်နေတဲ့ စိတ်အေးချမ်းမှုအစစ်အမှန်ကို ဒိဋ္ဌိ
ဆရာကြီးတွေရဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ မငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့
သူ ဒိဋ္ဌိဆရာကြီးတွေရဲ့ အမြေကို သဘောမတွေ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့လည်း
ခက်တာက နန်းတွင်းမှူးမတ်တွေရော နန်းတွင်းက လူတွေရောက
ဒီဒိဋ္ဌိဆရာကြီးတွေကိုပဲ ဘုရားလုပ်ပြီး ကိုးကွယ်နေကြတာ၊ ဘုရား
ရှင်ကို ကိုးကွယ်တာက နန်းတော်ရဲ့သမားတော်ကြီး သမားတော်
နီဝက တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းသားက သမား
တော်ကြီး ဆရာနီဝကဆီမှာ အကြံဉာဏ်တောင်းတယ်။ သမားတော်
ကြီးက ဘုရားရှင်ရဲ့ထံမှာ ဆည်းကပ်ဖို့ အကြံပေးတယ်။ အစာ
တသတ်မင်းက ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ပြီး သွေးပျက်နေလို့တာ

သမားတော်ကြီး ဇီဝကကို အကူအညီတောင်းရပေမယ့် သိပ်ပြီး ယုံကြည်လို့တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့လည်း သူ ဘုရားထံကိုတော့ သွားချင်တယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်တွေ ငြိမ်းချမ်းမှုအစစ်အမှန်ရဖို့ ဒါပဲ မျှော်လင့်ချက်ရှိတော့တာကိုး”

“လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ် ရောက်တော့မယ်ပေါ့နော် ကိုစိုင်း”

မိခြူးက ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒါပေါ့၊ ဒါနဲ့ပဲ အစာတသတ်မင်းက ဘုရားကျောင်း တော်ဆီသွားဖို့ စီစဉ်ခိုင်းတယ်။ ခိုင်းသာခိုင်းလိုက်ရတယ်။ သမား တော်ကြီး ဆရာဇီဝက ကများ ဒီခရီးစဉ်မှာ သူ့ကိုလုပ်ကြံလေ မလားဆိုတဲ့ သံသယကလည်းရှိနေတယ်။ ဒါကို သမားတော်ကြီး က ရိပ်မိတယ်။ ခက်တာက အစာတသတ်မင်းက ဘုရားဆီကို နေ့ခင်းဘက်ကြီး ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မသွားရဲဘူး၊ ဒေဝဒတ် ကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ်ကိုးကွယ်ခဲ့တာကိုး၊ ဒါနဲ့ပဲ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ညကြီးမှာ ဘုရားဆီသွားဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်။ အစာတသတ် မင်းက သူ့အပေါ် သံသယရှိတာကိုရိပ်မိတဲ့ ဆရာဇီဝကက ဘုရား ရှင်ဆီသွားတဲ့လမ်းမှာ ယောက်ျားစစ်သား တစ်ယောက်မှမခေါ် ဘဲနဲ့ မိန်းမအယောက်ငါးရာကို အမျိုးသားတွေလို ဝတ်ဆင်စေ

ပြီးမှ မီးရှူးတွေကို ကိုင်ဆောင်ရင်းလိုက်စေတယ်။ လကသာနေ တယ်ဆိုပေမယ့် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်အောက် ရောက်ရင်လည်း အမှောင် လုံးဝမရှိအောင် လင်းနေအောင် မီးရှူးကိုကိုင်ခိုင်းတယ်။ အမှောင် ဆိုတာ ကြောက်လန့်နေသူအတွက်ကတော့ ချောက်ချားစရာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အစာတသတ်မင်း မတုန်လှုပ်အောင်လို့ ဆရာဇီဝကက ယောက်ျားစစ်သားတွေမခေါ်ဘဲ အမျိုးသမီးငါးရာ ကိုသာ ခေါ်ခဲ့ရုံမကဘူး၊ စီးတော်ယာဉ်နှင့်တကွ ဆင်ငါးရာကို ခေါ်တာတောင် မပဲ၊ ဆင်အမတွေရည်း ငါးရာကို ခေါ်ခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် အစာတသတ်မင်းက ဆရာဇီဝကအပေါ် သံသယမရှိတော့ဘူးပေါ့နော် ကိုစိုင်း၊ ဒီလိုဘုရင်ကို ခစားရတာ လည်း မလွယ်ဘူးနော်”

မိခြူးက သူမ တွေးမိသလိုဆိုသည်။

“မထင်နဲ့ မိခြူးရေ၊ ဆရာဇီဝကက ဒီမလောက်တောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ပေမယ့် ဘုရားရှင်ရဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကိုရောက် တော့ အစာတသတ်မင်းက အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားသေးတယ်၊ ငါတော့ ဇီဝကရဲ့ လုပ်ကြံမှုကို ခံရပါပေါ့လား ဆိုပြီးတော့”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ လန့်သွားတာတဲ့လဲ၊ ဘုရားကျောင်း

ရောက်တာပဲဥစ္စာ၊ ငြိမ်းချမ်းသွားတာပဲ ကြားဖူးပါတယ်”

သူကမ အားမလိုအားမရဖြင့် ဆိုသည်။

“သူလန့်သွားရတဲ့ အကြောင်းက ဘုရားရှင်နဲ့တကွ သံဃာတော်တွေအများကြီး သီတင်းသုံးတယ်ဆိုတဲ့ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်က အရမ်းကိုတိတ်ဆိတ်နေလို့၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းထဲ ရောက်တော့မှ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အကြောင်းကို အစာတသတ်မင်း သိသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တိတ်ဆိတ်နေလဲဆိုတော့ သံဃာတွေ အားလုံးက တရားအလုပ် အားထုတ်နေကြတာကို၊ ဘုရားနဲ့တောင် မတွေ့ရသေးပေမယ့် ဘုရားရဲ့တပည့်သား သံဃာတော်တွေကို ဖူးရတာနဲ့တင် အစာတသတ်ရဲ့ရင်မှာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို စရနေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘုရားကိုဝင်ဖူးပြီး ဘုရားရဲ့တရားတော်ကို နာကြား လိုက်တော့မှ အေးငြိမ်းရာ တရားစစ် တရားမှန်ကို ရရှိသွားတယ်။ အဲဒီလို အစာတသတ်မင်းက တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညကြီးမှာပဲ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေနဲ့ မီးရှူးတွေထွန်းပြီး ဘုရားကိုသွားဖူး ခဲ့တာကို အကြောင်းပြုပြီး တန်ဆောင်တိုင်ပွဲဆိုတာ ဖြစ်လာတာ။ စောစောက ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ မီးရှူးကို ရှေးရှေးက တန်ဆောင် လို့ခေါ်ခဲ့တာကိုး။ အစာတသတ်မင်း လက်ထက်ကစပြီး တန်ဆောင် မုန်းလရောက်တိုင်း ဘုရားရှင်ကိုရည်စူးပြီး မီးရှူးတန်ဆောင်တွေ

ကို ပူဇော်ခဲ့ကြရာကနေ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတိုင်းရင်းသားအားလုံး ရဲ့ အစဉ်အလာကြီးမားတဲ့ပွဲအဖြစ်နဲ့ ကျင်းပလာကြတာ အခုထိပဲ”

“ဒါကြောင့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညဆိုရင် မိခြူးတို့ တောင်ကြီးမှာလည်း မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်တွေအားလုံးဟာ မီးပဒေသာ ပွဲလုပ်ပြီးတော့ အားလုံးက ရောင်စုံမီးပုံးတွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ စေတီ ပုံတို့၊ ဘုရားဆင်းတုပုံတို့၊ ဘုရားတန်ဆောင်းပုံတွေကို တောင်ကြီး မြို့ရွာနဲ့မှာရှိတဲ့ စုဠာမုက်စေတီမှာ သွားပြီးပူဇော်ကြတာကိုး။ ရှေး ရှေးတုန်းကလို မီးရှူးမဟုတ်ပေမယ့် ဖယောင်းတိုင်နဲ့ ထွန်းထား တဲ့ မီးကြာခွက်တွေ၊ ရောင်စုံမီးပုံးတွေ၊ နောက် လျှပ်စစ်မီးရောင် စုံတွေနဲ့ အမျိုးမျိုးပူဇော်ကြတာ၊ မီးကြာခွက်တို့ ရောင်စုံမီးပုံးတွေ နဲ့လုပ်ထားတဲ့ စေတီပုံတို့ ဘာတို့တွေကို ကိုင်ထားတဲ့ ရပ်ကွက် ပေါင်းစုံက လူတွေ တန်းစီလိုက်တော့ တစ်မိုင်တောင်မကဘူး ရှည်မယ်နော် ကိုစိုင်း”

“အင်း...ကိုစိုင်းတို့ တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ရဲ့ ချစ်စရာလေ့တွေထဲက တစ်ခုပေါ့။ ဒါနဲ့ ဒီနှစ် မီးပဒေသာပွဲမှာ ပူဇော်ရာလိုက်ဦးမှာလား မိခြူးက”

ဟု သူမေးဖြစ်သည်။

“လိုက်ရမှာပေါ့။ မီးပဒေသာက တောင်ကြီးမြို့ပေါ်ထ

ရပ်ကွက်တွေအကုန်လုံးက ကိုယ့်ရပ်ကွက် သူ့ရပ်ကွက် မီးပူခော်
ဖို့ အလှဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ကြတာကို မိခြူးက ဒီအတိုင်းနေလို့
ရပါ့မလား။ အုတ်တစ်ချပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သဲတစ်ပွင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကုသိုလ်
လည်းရအောင်။ ရပ်ကွက်လည်း လူအင်အားတောင့်အောင် လိုက်
မှာ”

“သာမုပါဗျာ...တချို့ကကျတော့ ရည်းစားနဲ့လျှောက်
လည်ဖို့ပဲ ဦးစားပေးကြတာ။ တချို့ကျတော့လည်း မြို့ထဲကနေ
စုဠာမုထီဘုရားအထိကို ဆီမီးခွက်၊ အခုတော့ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း
ထားတဲ့ မီးကြာခွက်ပေါ့လေ။ အဲဒါကိုင်ပြီး တစ်မိုင်ခွဲ နှစ်မိုင်
လောက် လမ်းလျှောက်ရမှာဆိုတော့ ပျင်းလို့မလိုက်ကြဘူး”

သူ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“မိခြူးတို့က ရည်းစားလည်းမရှိတော့ အနှောင်အဖွဲ့
ကင်းကင်းနဲ့ ဘုရားမီးပူခော်လို့ရတာပေါ့နော်။ ကိုခိုင်းတို့ကတော့
ဟိုလိုက်ဖို့ ဒီလိုက်ဖို့ အဲဒီအချိန်ဆို အလုပ်ခွင်နေမှာပဲ။ မမီးနဲ့
လေ”

ပြောရင်း မိခြူးက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။ သူကတော့
မမျှတင်ကဲဖြင့် ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။ ဒီနှစ်တော့ မိုးနှင့်သူ
လည်ကြဖို့ အခြေအနေက ရှိချင်မှရှိတော့မည်ကိုး။

“ကိုခိုင်းလည်း ခရုလျှောက် အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့

နေရတော့မှာပါ” ဟု စိတ်ထဲမှဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ကိုခိုင်း အချိန်ရောရရဲ့လား။ မိခြူးက အလိုက်
မသိသလိုဖြစ်နေမှာစိုးလို့။ မအားရင်ပြောနော် ကိုခိုင်း”

“အားပါတယ် မိခြူးရာ၊ က...တလက်စတည်း မီးပုံး
ပျံ့ဖြစ်လာတဲ့အကြောင်း အကျဉ်းရုံးပြီး ပြောပြမယ်နော်”

“ဟုတ်”

သူ တမင်ပင် လမ်းကြောင်းလွဲဖြစ်သည်။ မိခြူးက
‘ဟုတ်’ဟုဆိုသည်။

“အင်း...သမိုင်းတွေအရတော့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်
မှာရှိပြီးတော့ သိကြားမင်းတည်ထားတဲ့ စုဠာမုထီခေတ်တော်ကို
ပူခော်တဲ့အနေနဲ့ မီးပုံးပျံ့ကိုလွှတ်တင်ကြတာ။ လေ့လာတွေ့ရှိထား
ကြတာက မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေ မီးပုံးပျံ့လွှတ်တင်ကြတဲ့ခေလှေ
ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စတင်လာတာက ၁၉၂၉ မတိုင်ခင်
ကတည်းကလို့ ဆိုကြတယ်။ မူလတန်းမှာလည်း ကိုခိုင်းတို့ သင်
ကြရသေးတယ်မဟုတ်လား။ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ ထင်ရှားတဲ့ မီးပုံးပျံ့
ဦးကျော်ရင်ဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းက ၁၉၂၉ ခုနှစ်မှာပဲ မီးပုံးပျံ့လွှတ်
တင်ပြီး အဲဒီမီးပုံးပျံ့ကိုစီးပြီး ကောင်းကင်မှာလိုက်ပါအဖွမ်းပြခဲ့
တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ မီးပုံးပျံ့လွှတ်တင်ပူခော်ကြတဲ့ အလေ့အဝင်က
ပိုများ လာကြတယ်။ အဲဒီကနေ မီးပုံးပျံ့ပြုလုပ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ၊

နောက် မီးပုံးပျံမှာ ချိတ်ဆွဲလွှတ်လိုက်တဲ့ မီးရှူးမီးပန်းတွေရဲ့ နည်းစနစ်တွေကို တီထွင်ကြ၊ တိုးချဲ့ကြနဲ့ပဲ အားလုံးဆန်းသစ်လာကြ တယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေ ရှိလာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မီးပုံးပျံလွှတ်တင်ပူဇော်ပွဲတွေကို ကြီးကျယ် ခမ်းနားအောင် ကျင်းပပြီး ဆုပေးတဲ့စနစ်တွေဖြစ်လာ တယ်။ အကျဉ်းရုံးက အဲဒီလောက်ပဲ မိခြူးရ၊ တခြားသိချင်တာ ရှိရင် မေးလေ”

“ကိုစိုင်းပြောပြတာက တော်တော်ကြီးကို ပြည့်စုံနေပါ ပြီ၊ ကိုစိုင်းက အရမ်းတော်တာပဲ၊ ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရှိ တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတော် ကိုစိုင်း၊ မိခြူး နောက်မှဖုန်း ဆက်မယ်”

“အိုကေ...မိခြူး၊ ဒါပဲနော်”

ဖုန်းကိုချရင်း ဘာရယ်မဟုတ် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲကို အမြန် ရောက်ချင်စိတ်တို့ ဖြစ်ကာလာသည်။ သင်္ကြန်မတိုင်ခင် သင်္ကြန် သီချင်းကြားပါက မရိုးမရွဲဖြစ်လာသော ခံစားမှုမျိုးနှင့်တူသည်။ နားထဲမှာ အိုးစည်သံတွေ ကြားလာကာ မျက်စိထဲမှာ မီးပုံးပျံများ၊ မီးရှူးမီးပန်းများကို မြင်ယောင်လာသည်မှာ ကြက်သီးများပင် ထလာသည်အထိ။

Woman's crying is furtive laughing.

မိန်းမတစ်ယောက်၏ငိုကြွေးမှုသည် ကြိတ်ရွှံ့ရယ်မောခြင်းသာ ဖြစ်၏။

German Proverb

မိုး၏သင်တန်းရှေ့မှာ သူ သွားစောင့်နေဖြစ်သည်။
 သူ့ကိုမြင်တော့ မိုးက အံ့အားသင့်ဟန်ပြသည်။ သို့သော်
 ဘာစကားမှမပြောဘဲ သူ့ကားရှေ့ခန်းမှာ ဖွင့်၍ဝင်ထိုင်သည်။
 သူမက ဘာစကားမှမဆိုသလို သူလည်း ဘာစကားမှ
 မဆိုဖြစ်။ ကားကို ထိုင်နေကျဆိုင်ဆီ မောင်းလာခဲ့သည်။
 ထိုင်ခုံမှာ အသီးသီးဝင်ထိုင်ပြီးချိန်ထိ ဘာစကားမှမဆို
 ဖြစ်ကြသလို စားပွဲထိုးက 'ထုံးစံအတိုင်းနော်' ဟုဆိုသည်ကိုလည်း
 နှစ်ဦးသား ခေါင်းညိတ်ပြရုံကလွဲ၍ ဘာမှမဆိုဖြစ်။
 "ပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူးလား မိုး"

"ရှိတာပေါ့ ကိုကိုရယ်"
 သူ၏ခပ်ဆတ်ဆတ်အမေးကို သူမက အားမရှိသလို
 ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။ ပြီး မျက်ရည်တွေဝဲကာလာရင်း သူမ အသံ
 မထွက်အောင် ရှိက်ကာငိုသည်။
 "ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲ မိုး၊ မိုးမှာ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ"
 ငိုနေသောချစ်သူကို ရှေ့မှာထားပြီး ရင်မပူသောယောက်ျား
 ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမည်မထင်။ သူမက လက်ဖခင်းဖြင့်
 မျက်ရည်စတို့ကို သုတ်သည်။
 ပြီး မျက်နှာကိုမော့လျက် သူ့ကိုကြည့်သည်။
 "မိုးကို မုန်းလိုက်တော့ ကိုကို၊ ဘယ်တော့မှလည်း
 မဆက်သွယ်တော့နဲ့"
 ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သော မိုး၏စကားဟာ သူ့နား
 ထဲကို ဆူးခက်ဆွဲဝင်သွားသလိုမျိုး၊ သံရည်ပူလောင်းထည့်ခံလိုက်
 ရသလိုမျိုး ရင်ထဲကို နာကျင်သွားစေသည်ကတော့ အမှန်။
 "ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဒီစကားကို မိုး
 ပြောရက်တာလဲ၊ ကိုကိုက မိုးကို အရမ်းချစ်တာနော် မိုး၊ ကိုကို
 ဘက်မှာ ဘာအမှားရှိလဲ၊ ဘာများ မိုးအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့လို့လဲ"
 သူ စိတ်တိုကာလာသည်မို့ အော်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း

အသံကိုထိန်းရင်း အံကိုကြိတ်ကာ ဆိုဖြစ်သည်။

“ကိုကိုဘက်က အမှားမရှိပါဘူး၊ မိုးဘက်က ရှိနေလို့ ပြောတာ”

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကာနေသည်။ သူသိ သည်က သူ့ရင်တွေ ထူပူကာ မွန်းကျပ်နေသည်ကိုပဲဖြစ်သည်။

“မိုးလေ...မိုးရည်စားဟောင်းကို ပြန်ခေါင်းညိတ်လိုက် တယ်”

“ဘာ”

သူ မိုးကို မယုံနိုင်စွာ၊ အံ့အားသင့်စွာ၊ ယူကျုံးမရစွာ၊ နာကျင်စွာ သူ ကြည့်ဖြစ်သည်။ သူ မိုးကိုနားမလည်နိုင်တော့။

“ဒါဖြင့် မိုးကိုမုန်းလိုက်တော့ ဆိုတဲ့စကားနဲ့ပဲ ကိုကိုကို ထားခဲ့တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ အစောကြီးကတည်းက သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ နောက်ထပ် ရည်းစားထား သေးလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တယ်လို့ ပြောသေးလဲကွာ”

သူ နာကျင်စွာပင် ဆိုဖြစ်သည်။ လုပ်ရက်လိုက်တာ မိုးရယ်ဟု တွေးမိသည်။

“အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်လို့ပေါ့၊ အခု ကျတော့ သူ့ကိုလည်း သနားတယ်၊ မိုးလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို

မုန်းတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို အားမှာလို့....”

“မိုး...မိုး မမိုက်ဘူးကွာ”

ပက်ပက်စက်စက်တွေ ပြောမိမှာစိုးသည်မို့ သူ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနေဖြစ်သည်။ မိုးကတော့ ကျလာသောမျက်ရည်ကို သုတ် သည်။ ဟန်ဆောင်မှုတွေလား၊ ရင်ထဲကလာသော မျက်ရည်များ လားတော့ သူ မသိ။

“မိုးလေ...ကိုကိုကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ အခုထိလည်း ချစ်...”

“တော်တော့ မိုး၊ ပြန်ရအောင်၊ ညီလေးရေ ပိုက်ဆံထား ခဲ့တယ်”

သူ ရုတ်တရက်ထရပ်ရင်း စားပွဲပေါ်ပိုက်ဆံတင်ကာ စားပွဲထိုးကို ပြောဖြစ်သည်။ မိုးရော သူပါ လုံးလုံးမတို့ခဲ့သော ကြက်ကတ်ကြေးကိုကံနှင့် ဒိန်ချည်တို့က စားပွဲပေါ်မှာ လက်ရာ မပျက် ကျန်ရစ်သည်။ သူမ ခွဲကျွေးနေကျ ပုစွန်တို့ ငုံးဥတို့ သည်လည်း အခြေအနေမပျက် ကျန်ရစ်သည်။ အရင်တုန်းကတော့ မိုးကို ဘေးမှာထားပြီး ကားမောင်းရခြင်းကို သူ သဘောကျသည်။ အခုတော့ ဘာမှမဆိုင်သူတစ်ယောက်ကို ဝတ်ကျွတ်နားကျွတ် ခေါ်လာရသလိုမျိုး ခံစားနေရသည်။ ကားပေါ်မှာ နှစ်ဦးလား

စကားမဆိုဖြစ်ကြ။

“ပါးစပ်ကသာ မိုးကို မုန်းလိုက်တော့လို့ ပြောနေရပေမယ့် ကိုကိုမုန်းသွားမှာကို မိုး အရမ်းကြောက်တာပဲ”

မျက်ရည်စို့ကို တို့ကာတို့ကာဖြင့် သူမဆိုသည်။ သူမကို သူ ဘာစကားမှပြန်၍မဆိုဖြစ်။ နာကျင်လွန်း၍ အသက်ရှူများပင် မွန်းကျပ်ကာနေသည်။

သူမတို့၏လမ်းထိပ်မှာ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်သည်။ ဘာစကားမှတော့မပြောဖြစ်။ သူမက ကားပေါ်မှဆင်းရင်း ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုကို မိုးကို အရမ်းမုန်းသွားပြီလားဟင်”

အနမ်းချိုချိုတွေ ပေးခဲ့ဖူးသော နှုတ်ခမ်းဖျားက ထွက်လာသည့် သူမ၏စကားကို သူ ချက်ချင်းဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“မမုန်းပါဘူး မိုး၊ မိုးကို ကိုကို အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှမဆက်သွယ်တော့နဲ့ဆိုတဲ့ မိုးရဲ့စကားကို ကိုယ်လေးလေးစားစား လိုက်နာပါ့မယ်”

သူ စကားကိုဆက်ပြောဖို့ အားမရှိတော့။

ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ ‘ကိုကို’ ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် လိုက်အော်နေသော မိုး၏အသံကို သူကြားသည်။

လက်ရှိခံစားနေရသော ခံစားမှုက ရင်ကို ဓားတစ်လက်ဖြင့် အမွှေခံနေရသလို နာကျင်စူးနှင့်နေသည်။

“ရည်းစားဟောင်းကို ပြန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်” တဲ့လား။ သစ္စာဖောက်ခံရသည်ထက်ပိုသော ခံပြင်းမှုတွေက ရင်ထိလာလာဆောင်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာ Message တစ်စောင် ဝင်လာသည်။ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ရင်း Message က မိုးထံမှဖြစ်သည်စို့ သူရင်နှာနှာဖြင့် ဖတ်ဖြစ်သည်။

“Sorry နော် ကိုကို”

သူ ဖုန်းကို ပစ်ထုတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်ကာသွားသည်။ သူ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများဖြင့် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေသည်။ သေချာသည်က မိုးကို သူ အရမ်းချစ်နေသည်ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

ဘာမဆိုဖြစ်တယ်၊ အခုက မင်းမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ဘာလို့လဲကြီး သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားတာကွ၊ ငါသာဆို မင်းလို ရေရွတ်တစ်ဆူ မနေဘူး၊ ကိုယ့်အပေါ်မကောင်းလို့ကတော့ ခပ်သွက်သွက်လစ်၊ လှည့်ကိုမကြည့်ဘူး၊ အလုပ်ရှုပ်လို့၊ လောကကြီးမှာ အပေါဆုံးက မိန်းမပဲ”

ကိုမျိုးက ဒေါက်ကန်ဖြင့် သူ့ကိုဆိုသည်။

“မိန်းမတွေ ဘယ်လောက်ပေါပေါ မိန်းမတိုင်းကို ရှုမ လို့ရတာမှ မဟုတ်တာတွေ”ဟု သူ စိတ်ထဲကနေ ဆိုဖြစ်သည်။ ထုတ်ပြောလိုတော့ မရ၊ ကိုမျိုးတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို ပိုးစိုးပက်စက် ဝိုင်းရွံနှိပ်ကွပ်ကြလိမ့်မည်။

“ငါတို့က မင်းကို မပြောရက်လို့ မပြောတာ၊ သူ ရည်းစားစောင်း၊ ဖြန်လာကတည်းက သူတို့ပြိုင်တွဲနေတာ၊ ဟိုလူက ကျောက်အောင်သလိုလို ဘာလို့လို့နဲ့ အရမ်းရမ်းသာပြီး ဖြန်လာ တယ်၊ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးစီးပြီး ပိုင်ဆိုင် ဖူးတွေနဲ့ ချည်နှောင်နေမှတော့ တော်တန်နဲ့ ဓာရိတ္တမခိုင်တဲ့ မိန်းကလေးက ပါသွားတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုက မင်းလောက် ရုပ်ရည်မရှိပေမယ့် မင်းထက်ရမ်းသာတာကတော့ သေချာတယ်လေ”

“ငါ မိုးကိုအရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“လဲသေလိုက်ကွာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကိုကျော်က ထိုသို့မှတ်ချက်ချသည်။ နေ့လယ်က ဖြစ်ပျက်သမျှကို ကိုမျိုးနှင့် ကိုကျော်ထံမှာ ရင်ဖွင့် ဖြစ်သည်။ ရင်ဖွင့်ပြီးနောက်ဆုံး အဆုံးသတ်မှာဆိုသည့် သူ့စကား ကြောင့် ကိုကျော်က ရွံ့ကာဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟကောင်... ယောက်ျားမအုဆိုတာ ရှိတယ်ကွ၊ ကိုယ့်က အမှားလုပ်ထားရင် ချီးထောက်ပြီး တောင်းပန်ရ တောင်းပန်ရ

ကိုကျော်က သူ့ကိုမေးဝေပြရင်း ကောင်းကို အဆုံးသတ်
သည်။ 'Sorry နော် ကိုကို' ဆိုသော ကောင်းတစ်ခွန်းတည်းဖြင့်
Message တစ်စောင်တည်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားသော စာတ်လမ်း
ကို ရင်နှာနှာဖြင့် ဟက်ခနဲ သူရယ်ဖြစ်သည်။

“ခြောက်လ တစ်နှစ်တည်း ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်တော့လည်း
စုတ်တရက်ကြီး မင်း သံယောဇဉ်ဖြတ်ရတာ မလွယ်ဘူးဆိုတာ
ငါတို့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာနဲ့
မင်းဖြစ်သင့်တာက မင်း သူ့ကို ပြန်မဆက်သွယ်တော့နဲ့ ကိုခိုင်း
ပြန်ဆက်သွယ်ခဲ့ရင် မင်း ယောက်ျားမဟုတ်တော့ဘူး”

ကိုကျော်က လေပြည်လေးဖြင့် နှစ်သိမ့်သလိုဆိုသည်။

“စိတ်ချပါကွာ၊ တစ်ခါသေပူးပြီဆိုတော့ ပျဉ်းဖိုးကို
ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သေချာတာကတော့ သူ့ကို စိတ်နှာနှာ
နဲ့ သတိရနေတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားပဲကွာ၊ ဒီလောက်တော့
မနိုင်ရည်ရှိပါတယ်”

ဘော်ဒါများ စိတ်ကျေနပ်မှုရှိစေရန် သူ အားတင်းကာ
ဆိုဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း သူ မိုးကို ပြန်ဆက်သွယ်ရန်
အစီအစဉ်မရှိ။ မိုးက သူ့ဘက်မှာ အလေးမသာမဲ့ပါဘဲ တစ်ဖက်
မှာပိုအလေးသာသွားခြင်းအတွက် ခံရခတ်သည်ကတော့ အမှန်ပဲ

ဖြစ်သည်။ ပြီး ဝမ်းမဆက်ဘဲ ၊ Message တွေ အပြန်အလှန်
မပို့ကြပါဘဲ။ လူချင်းမတွေ့ရဘဲ မနေရသည့်အချိန်တွေကို သူ
မကြိုက်။ စိတ်ရောလူပါ ပင်ယန်းလွန်းသည်။ တစ်ဖက်လူနှင့်
ပြန်ချိတ်ဆက်ချင်သည်မို့ သူ့ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ချင်နေမှန်း
မသိခဲ့သော သူ့ကိုယ်သူ တော်တော်ကြီး သနားသွားရသည်။

မနက်လည်းမနက်မို့ ညလည်းညမို့ ဝမ်းကို ခဏခဏ
ခေါ်ရသည်မှာ အမော။ Message များ ပို့ရသည်မှာလည်း
အခေါင်ပေါင်းမရနိုင်။ သို့သော် သူ့မဘက်က တုံ့ပြန်မှုက နုတ္တိ။
လူချင်းဆုံတော့မှ သူမပြောလာသည်က 'မိုးကိုမုန်းလိုက်
တော့ ကိုကို၊ ဘယ်တော့မှလည်း မဆက်သွယ်တော့နဲ့' ဟူ၍။

အမှန်တကယ်သာ နှစ်ယောက်လုံးအပေါ်တွင် သာတူ
ညီမျှ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ပါလျှင် သူ့ကိုပြောသလိုမျိုး တစ်ဖက်လူကို
လည်း သူမ ပြောသင့်သည်။

အခုကတော့ သူ့ဘက်ကိုတော့ အဆက်အသွယ်မလုပ်
ရန်ဆိုကာ တစ်ဖက်ကိုတော့ ဆက်တွဲနေသည်တဲ့။ သူ ရင်တွေ
နာလွန်းလို့ မချီရယ်ပင် မရယ်ချင်တော့။

'Sorry နော် ကိုကို' တဲ့။ သူမ၏ဘောင်းပန်မှုက ဝမ်း
တစ်ယောက်ကို မတော်တဆ လှေတိုက်မိ၍ ဝတ်ကျောတိုတော့

တောင်းပန်နေသည်နှင့် တူသည်။ သူ့နှလုံးသားတွေ စုတ်ပြတ်ကာ သွားသည်ကို မိုးတစ်ယောက် သိမှသိပါလေစ။ မုန်းစိတ် နည်းနည်းလေးတောင်မပေါ်ဘဲ ဇွင့်လွတ်ပေးရင်း၊ နားလည်ပေးရင်း၊ သည်းခံပေးရင်း။ သူမ၏စကားကို လေးလေးစားစား လိုက်နာပေးရင်း သူ့ရင်တွေ တဖြေဖြေချင်း တတိတိနှင့် နာကျင်မွန်းကျပ်နေသည်ကို မိုးတစ်ယောက် တွေးပင် တွေးမိပါလေစ။

သူ ကြေကြေကွဲကွဲနှင့်ပင် အားယူကာ ဟက်ခဲ ရယ် ဖြစ်သည်။ ပြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးတစ်ယောက် စိတ်ရောလှပါ ကျန်းမာချမ်းသာနေပါစေဟု သူ ဆုတောင်းပေးနေမိသည်။ မိုးတစ်ယောက် ပျော်ပါစေလေ။

အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်ကို သူ သိပ်မထွက်ဖြစ်တော့။ ရင်ကွဲ နာကျင်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ လူတွေကြားထဲ မသွားလိုသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူ အိမ်မှာပဲ ဂစ်တာတီးလိုက်၊ သီချင်း ဆိုလိုက်၊ သီချင်းရေးလိုက်ဖြင့် နေဖြစ်သည်။

ညဘက် ကိုကျော်တို့ နှစ်ယောက်လာမှ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ထွက်ထိုင်ဖြစ်သည်။ လူကသာ အပြင်မကျက်သော်လည်း မိုး၏အကြောင်းတွေကိုတော့ သူ မပြတ်တမ်း ကြားနေရသည်။ ရည်းစားဟောင်းနှင့် နေရာတကာမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး လေ့လာ

သွားနေတတ်ကြောင်း၊ ဟိုလူ၏ကားတွေကို ထည်လဲနီးနေရ
ကြောင်း၊ မကြာခင်တွေ့ရကြောင်း စသည်ဖြင့်...။

“မင်း မိုးကို မမုန်းဘူးလား ကိုစိုင်း”

ကိုမျိုးက လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းက ဆိုသည်။

“မမုန်းပါဘူးကွာ၊ သူလည်း ငါ့ကို ရင်ကွဲပါစေတော့
ဆိုပြီးတော့ တမင်လုပ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့စိတ်ကို သူ အလို
လိုက်ပြီး ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စပါ။ ငါ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မတော်လို့
လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ပြုံးပြပြီး
နှုတ်ဆက်ဖြစ်မှာပါ”

“ရင်နာနာနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ၏စကားအဆုံးမှာ ကိုကျော်က ရင်နာနာနဲ့ပေါ့ဟု
အရွန်းတောက်သည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

“သေရတာပေါ့၊ သူက ငါ့နဲ့ပြတ်သွားလို့ အမှန်တကယ်
ကြီးကို ရင်နာနာနဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုရင်တောင် သူ့မှာက
လယ်တွဲစရာ အသင့်ရှိတယ်၊ ပြေသာတယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါကကျွ
တစ်ကောင်တည်းကျန်ခဲ့ရတာကွ၊ ခံစရာရှိရင်လည်း တစ်ကောင်
တည်း ရင်ကွဲနေအောင်ခံရတာ၊ ရင်နာရင်လည်း တစ်ကောင်တည်း
ပဲ”

သူ မချီပြုံး ပြုံးရင်း ဆိုဖြစ်သည်။ ကိုမျိုးက

“မင်း မသိလို့ပါကွာ၊ တကယ်တမ်းကွ မင်းသော့မှာ
ခြူးခြူးရယ်ရီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေး
တယ်ကွ”

“အ...မဟုတ်တာကွာ”

ဟု သူငြင်းဖြစ်သည်။

“ဘေးကလူက ပိုမြင်တယ် မိမိကလေးရဲ့ ကိုယ့်ကို
က ဝင်၍ဆိုသည်။

တာရယ်မဟုတ် သူ မိမိကလေးမှာကိုယ်မိမိမြင်မိ
သည်။

• မြစ်ကမ်းရေ

The bad end unhappily, the good unluckily.

That is what Tragedy means.

အဆိုးက မပျော်ရွှင်မှုများနှင့် စာတ်သိမ်းပြီး
အကောင်းက ကံဆိုးမိုးမှောင်နှင့် အဆုံးသတ်ရသတဲ့။
အဲဒါ အလွမ်းစာတ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။

Tom Stoppard

ညဘက်ကြီးဝင်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် သူ ရင်ထဲမှာ
လှုပ်ခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။ မိုးနှင့်သူ ဖုန်းဆက်နေကျအချိန်မို့ မိုး
များလားဟု သူတွေးမိသည်။

ဖုန်းကိုယူကြည့်လိုက်တော့ မိခြူး ဖြစ်နေသည်။ ဘာရယ်
မဟုတ် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“ဟဲလို...မိခြူး”

“ကိုစိုင်း အိပ်ပြီလား”

“အစောကြီးရှိသေးလို့ မအိပ်သေးဘူး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ
မိခြူး”

“အင်း...မိခြူးတို့ရပ်ကွက် မီးပဒေသာအတွက်လေ၊
အဲဒါ ရပ်ကွက်ထဲက မိခြူးတို့မိန်းကလေးတွေကို စီစဉ်ခိုင်းထား
တယ်။ ယောက်ျားလေးတွေက မီးပုံးပျံကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာ
ဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ်...ကိုစိုင်းလည်း ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့
မီးပဒေသာလှည့်ရင် ယောက်ျားလေးတွေလည်း လိုက်ရမှာပါပဲ။
မီးပုံးပျံလွှတ်ရင်လည်း မိန်းကလေးတွေ နေခဲ့လို့မှမရတာ၊ စီစဉ်
ခိုင်းတယ်ဆိုတာက အစီအစဉ်ချခိုင်းတာပါ။ ပွဲထုတ်တဲ့သဘော
ပေါ့။ ကိုစိုင်း ဘာကူညီရမလဲ မိခြူး”

“အကူအညီသာတောင်းရတာ အားတော့နာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိခြူးရ”

“ကိုစိုင်း အသည်းကွဲနေတယ်ဆိုလို့လေ၊ ဒီ..ဒီ..ဒီ”

မိခြူး၏ရယ်သံကြောင့် သူ့မျက်နှာ ပူနေပြန်သွားရသည်။
ဖုန်းနှင့်ပြောနေသည်မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် လူချင်းတွေ့ပြီး
ပြောနေခြင်းဆိုလျှင်တော့ သူ့ မျက်နှာထားတတ်မည်မထင်။

“ဘယ်သူပြောပြတာလဲ”

“ကိုစိုင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ကိုကျော်လေ”

သူ ကိုကျော်ကိုလှမ်း၍ စိတ်ထဲမှနေ မေတ္တာပို့ဖြစ်သည်။

“ဘယ်မှာတွေ့ပြီး ဒီကောင်က ဖောက်သည်မျှလိုက်
ပြန်တာတုန်း မိခြူးရ၊ တော်တော်လည်း ဟုတ်တဲ့ကောင်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မိခြူးက တဖျိုးဖျိုးရယ်သည်။

“ဒီလို ကိုစိုင်းရဲ့ ကိုကျော်က သူ့ညီလေးတစ်ယောက်
နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းလာပြတယ်။ မိခြူးကလည်း ဒေါ်လေး
သွေးတိုးနေလို့ ဆေးခန်းကိုသွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကိုကျော်
နဲ့တွေ့တုန်း ကိုစိုင်း ပျောက်နေတယ်နော်။ မတွေ့ဘူးလို့ပြောတော့
သူက ဒီကောင် အိမ်တွင်းပုန်းလှုပ်နေတယ်လို့ပြောပြီး ရယ်တယ်။
အဲဒါနဲ့ မိခြူးလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုပြီး မေးခဲ့တာ။ ကိုကျော်က
ချက်ချင်းကြီး မပြောပါဘူး။ မိခြူးက မရမက စွတ်မေးတော့မှ
ပြောပြတာ”

“ဒီကောင်ကတော့”

သူ့ စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ဒေါသကို တစ်ဝက်
တစ်ပျက်နှင့် ရအောင်ထိန်းဖြစ်သည်။ ‘တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဣာ’
ဟု စိတ်မှနေ ကြွေးဝါးဖြစ်သည်။

“စကားမစပ်ပြောရရင် မိခြူးကတော့ ကိုစိုင်း အရမ်း
ကဲကောင်းတယ်လို့ထင်တယ် သိလား”

ဟု သူ့စကားဆိုသည်။

“အာ...ရည်းစားက ထားခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကံကောင်းမှာလဲ မိခြူးရ၊ ကံဆိုးလို့ ဒီလို စိတ်ညစ်စရာတွေ ကြုံတာပေါ့”

သူ ခေါင်းကုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“မိခြူးကတော့ အဲဒီလိုမတွေးဘူး၊ တစ်ဖက်ကလူကို အပြစ်ပြောတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ရည်းစားဘဝမှာပဲ ဒီလိုခြံခန့်တတ် လို့ လမ်းခွဲရတာ ကောင်းတာပေါ့ ကိုစိုင်းရဲ့၊ ဒီအကျင့်ကြီးက အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတွေရပြီးမှ ပေါ်လာရင် ပိုပြီးတော့ ရှက်စရာလည်းကောင်းမယ်၊ ပိုလည်း စိတ်ညစ်ရမယ်၊ ဟော... အခုလို ရည်းစားဘဝကတည်းက ဒီလိုလူနဲ့ လမ်းခွဲရတော့ သိပ်မခံစားရဘူးပေါ့၊ အဲဒါ ကိုစိုင်း ကံကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး လား”

သူမက ရှည်လျားစွာဆိုသည်။ သူမပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုဟု သူ တွေးဖြစ်သည်။ ‘ဆိုပါတော့’ ဟု သူပြော ဖြစ်သည်။

“ကဲပါ...ဒီညကတော့ ထားလိုက်တော့၊ နောက်ညမှ ဝဲ မိခြူး ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ လွမ်းလက်ခနဲ ဆက်လွမ်းလိုက် ဝါဦး၊ တွမ်တော့ပါဒ်ကတော့ အဆိုးက မပျော်ရွှင်မှုများနဲ့ဇာတ်

သိမ်းပြီး အကောင်းက ကံဆိုးမိုးမှောင်နဲ့ အဆုံးသတ်ရတယ်တဲ့၊ အဲဒါ အလွမ်းဇာတ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲတဲ့၊ အလွမ်းဆိုတာက ကြာရင် မကောင်းဘူး၊ ဒီတော့ ကိုစိုင်းက ဖြစ်နိုင်ရင် မြန်မြန်လွမ်းလို့လဲ နော်၊ ဝှတ်နိုက်”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုကာ သူမက ဖုန်းချသွားသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် သူမနှင့် ဖုန်းပြောနေချိန်မှာ ရင်နာမှုတွေ ဖြေ ပျောက်နေသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ကိုမျိုးတို့၏စကားကို လည်း မဆီမဆိုင့် ဖြန်ကြားမိသည်။

‘မင်းမသိလို့ပါကွာ၊ မင်းဘေးမှာ ခြူးခြူးချယ်ရီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်ကွ’ ဆိုသောစကား ကို ကြားမိသလို ‘ဘေးကလူက ပိုမြင်ရတယ်ကွ ငါ့ကောင်ရ’ ဆိုသော စကားကိုပါ ဖြန်ကြားနေမိသည်။ သေချာသည်ကတော့ မိခြူးနှင့် ဖုန်းမပြောဖြစ်ပါက သူ မိုးကို လွမ်းကောင်းလွမ်းနေ လိမ့်မည်။

• • •

မိခြူးဆီ စောစောလာမည်ဆိုသော ဧည့်သည်များက မလာဖြစ်ကြသေး။ အကြောင်းကြောင့် တန်ဆောင်တိုင် မုသာ လာတော့မည်။ တောင်ကြီးမြို့မှာ ဆောင်းဝင်ပြီမို့ အဆေး ဓာတ်က ပိုလာသည်။ နီးသထက်နီးလာသော တန်ဆောင်တိုင်၏ ကိစ္စများကြောင့် သူနှင့် မိခြူးလည်း သိသိသာသာ ဝိတွဲဖြစ်လာ သည်။ ဆားကလူတွေ ဝိုင်းပြီးဘေးတီးကာ အရောက်ပို့ကြခြင်း နှင့်လည်း ဆိုင်သည်။ သူ့ဘက်ကလည်း မိုးနှင့်ပတ်သက်ကာ ရှိနေခဲ့သော စိတ်ညစ်သမျှ စိတ်ရှုပ်သမျှကို မိခြူးနှင့်တွေ့တုန်း ပြောရောက်သည်မို့ မထမထ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှား မုန်း

ဆက်ချင် တွေ့ချင်သည်လည်း ဝါသည်။ မိခြူးဘာတံကိုတော့ ဘယ်လိုရှိမည်ဟု သူ မပြောနိုင်။ ညတိုင်းတော့ မုန်းကြောဖြစ်ကြ သည်။

အခုလည်း ရပ်ကွက်ခန္ဓာရုံမှာ မီးပုံးပျံနှင့် မီးရှူးများကို လက်စသတ်နေသော သူထံ မိခြူး ရောက်လာသည်။ သူမ လာနေသည်ကို သူမမြင်။ ကိုကျော်နှင့် ကိုမျိုး လက်တို့တော့မှ သိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟကောင် ကိုဝိုင်းရေ...မင်းရဲ့အဖောပြေလေး လာပြီ”
 “အားကွတယ်ကွာ”

ရွှေဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဝိုင်း၍ဆိုကြသော ကိုကျော် တို့ကြောင့် သူ လမ်းဘက်လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေသည်က သကောင့်သားများ သူ့ကို ဝိုင်းနောက်နေသည် ဟုသာ ထင်ခဲ့၏။

မိခြူးက မပြင်မဆင်ပါဘဲနှင့်ကို လှနေသည်။ အဖွဲ့သား များအားလုံးသည် မီးပုံးပျံပြင်ဆင်သည့် ခန္ဓာရုံတွင်းသို့ ပီနပ်စီး ကာ မဝင်ရပါ။ ပြီး ယမ်းများရှိသောကြောင့် မဆေးလိပ် လုံးဝ သောက်ခွင့်မရှိ။ ယမ်းထောင်းနေစဉ် ယမ်းရိုက်နေစဉ်နှင့် အဖြား မီးပုံးပျံနှင့်ဆိုင်သောကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း နဂုတ်

သောက်ခွင့်မရှိ။

သို့သော် ကန့်သတ်ထားခြင်းရှိ မရှိ သူသေချာမသိသော် လည်း မိန်းကလေးများက မီးပုံးပုံးနှင့် အခြား မီးရှူးမီးပန်းများ လုပ်နေသော ဓမ္မာရုံတွင်းကို မဝင်ကြ။ အမျိုးသားများသာ ဝင်ကြ ပြုကြသည်။ မီးပုံးပုံးလုပ်နေသည်ကို ကြည့်ချင်ကြသော အမျိုးသမီး များက ဓမ္မာရုံပြတင်းပေါက်များမှသာ ကြည့်ရှုကြတာများသည်။

မိခြူးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူ လက်ပြရင်း ထထွက်ခဲ့တော့ ကိုကျော်တို့ထံမှ ချောင်းဟန်သံ များကို ကြားရသည်။

“ပြော...မိခြူး၊ ဘာကိတ်”

“ဘာကိတ်လဲဆိုတော့ ပလိန်းကိတ်”

မိခြူးက ပြောင်ချော်ချော်ရေရွတ်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း လျှာကို တစ်လစ်လစ်ထုတ်ကာ နောက်သည်။ ပြီးတော့မှ ရုပ်ကိုတည်ရင်း

“ကိုစိုင်းကို မီးပဒေသာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိခြူးတို့လုပ်ချင် တာကို တိုင်ပင်မလို့၊ အချိန်ရလား”

“ရတာပေါ့၊ လာလေ”

သူ မိခြူးနှင့်အတူ ဓမ္မာရုံရှေ့က ညောင်ပင်အောက်ရှိ သစ်သားကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“မီးပဒေသာဝင်တဲ့နေ့မှာ တခြားရပ်ကွက်တွေကလည်း ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တွေထဲက ဘုရားသမိုင်းတွေကို ဇာတ်လမ်း ပုံစံ ဝင်းခင်းပြီးတော့ မီးကြာခွက်တွေ ရောင်စုံမီးပုံးတွေ ထွန်းပြီး ပူဇော်ကြမှာလေ။ ရပ်ကွက်တွေတန်းစီပြီးတော့ တောင်ကြီးမြို့လယ် လောက်ကနေ မြို့ခွန်မှာရှိတဲ့ စုဠာမုထိဘုရားကို ထုံးစံအတိုင်း သွားပြီးပူဇော်ကြမှာမဟုတ်လား၊ ရပ်ကွက်တိုင်း အဖွဲ့တိုင်းရဲ့ နောက်ဆုံးမှာ စမ္မာစကြာရွတ်ပြီး ပူဇော်တဲ့ ဝတ်အဖွဲ့တွေကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပါမယ်”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“အရင်နှစ်တွေက မိခြူးတို့ရပ်ကွက်က ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်နိပါတ်ထဲက ဇာတ်ကွက်တွေကို ဝင်းခင်းပြီး ပူဇော်ခဲ့ကြ ပြီးပြီလေ။ ဒီနှစ်တော့ တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံရဲ့ ရိုးရာအဝတ်အစား တွေနဲ့ပဲ သီးသန့်ဝတ်ပြီးတော့ မီးကြာခွက်တွေ ရောင်စုံမီးပုံးတွေ ကိုင်ပြီး ပူဇော်ကြရင် ကောင်းမလားလို့၊ မီးပဒေသာလှည့်တာက အရင်နှစ်ကလည်း တတိယ၊ ရှေ့ကနှစ်တွေတုန်းကလည်း တတိယ တွေပဲ ရခဲ့တာဆိုတော့ ဒီနှစ် ပထမ လိုချင်တယ်”

“ရစေဗျား”

“မနောက်နဲ့နော် ကိုစိုင်း၊ ပထမရရင် ဘာတွေမလဲ”

မိခြူးကို လောင်းမလား”

သူမက ပြောင်ချော်ချော်လုပ်သော သူ့ကို လောင်းမလား ဟုဆိုသည်။

“မလောင်းရဲပါဘူးဈာ၊ မိခြူးပြောတဲ့ပုံစံကို ကိုခိုင်း သဘောကျပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေထဲက လက်လှမ်းမီသလောက် ဥပမာ - ကချင်၊ ကယား၊ ကရင်၊ ချင်း၊ မွန်၊ မြန်မား၊ ရခိုင်၊ ရှမ်း၊ အပြင် ဒီ တောင်ကြီးနဲ့ ရှမ်းပြည် နယ်မှာရှိတဲ့ ခနု၊ အင်း၊ ပာဆိုင်း၊ ပလောင်၊ တောင်ရိုး၊ ဝ၊ အခါ၊ လားဟူ၊ လီဆူး စတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ဝတ်စုံတွေပါ ပြည့်ပြည့် နံနံလေးပါရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ရှမ်းဆိုရင်လည်း မောရှမ်း၊ ဂုံရှမ်း၊ ရှမ်းကြီး စသဖြင့်ပေါ့ကွာ၊ နံနိုင်သလောက် နံအောင်သာ ထည့်၊ ဒါဆိုရင် ဒိုင်တွေမျက်စိကျမှာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ မီးပုံးတွေနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံ ပုံစံဖော်ပြီး ပြည်နယ်နဲ့တိုင်းတွေကို မီးပုံးရောင်နဲ့ ပေါ်အောင်ပြပြီး ပူဖော်မယ်လေ၊ မကောင်းဘူး လား”

“ကောင်းတယ်၊ ကိုခိုင်းရဲ့ Idea မိုက်တယ်”

သူမက လက်မထောင်ပြရင်း ဆိုသည်။

“ကိုခိုင်းတို့ ယောက်ျားလေးတွေလည်း မီးပုံးပျံလွှတ်ရင်

နေ့လွတ်မှာရော ညလွတ်တွေမှာပါ ဆရာအောင်လုပ်ရော်”

သူမက ခပ်ဖြိုးဖြိုးဖြိုးဖြင့် ဆိုသည်။

နေ့လွတ်ဆိုသည်က တိရစ္ဆာန်ပုံ မီးပုံးပျံများကို သူမ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့လွတ်မှာ ပြိုင်ပွဲသုံးမျိုးရှိသည်။ တစ်ကောင် ချင်း မြေနှစ်ချောင်း၊ တစ်ကောင်ချင်း မြေလေးချောင်းနှင့် မိသားစု ဆုပ်စု ဟူ၍ဖြစ်သည်။ တစ်ကောင်ချင်း မြေနှစ်ချောင်း ဆိုသည်မှာ ငှက်ရုပ်များ စသော မြေနှစ်ချောင်းပါ သတ္တဝါများ ကိုဆိုလိုပြီး၊ မြေလေးချောင်းဆုပ်စုဆိုသည်မှာ ဆင်၊ မြင်း စသည် တို့ဖြစ်သည်။ ဆုပ်စုလိုက် (မိသားစုဆုပ်စု) ဆိုသည်မှာ ငှက် မိသားစု၊ ဖားမိသား စု၊ ငါးမိသားစု စသည်တို့ကိုခေါ်သည်။

ညလွတ်ဆိုသည်၌ နှစ်မျိုးရှိသည်။ မိန်နားယန်နှင့် ည မီးကြီးဖြစ်သည်။ မိန်နားယန်က မီးပုံးပျံကိုယ်ထည်နှင့် အောက်ဆွဲ တွင် ရောင်နံမီးပုံးများဖြင့် ဒီဇိုင်းဖော်ထားသော မီးပုံးပျံကိုခေါ် သည်။

ညမီးကြီးကတော့ မီးပုံးပျံကိုယ်ထည်တွင် ဆေးဖြယ် ဒီဇိုင်းသာပါပြီး အောက်ဆွဲယမ်းရွေ့နှင့် လွှတ်သော မီးပုံးပျံကိုခေါ် သည်။ အောက်ဆွဲယမ်းရွေ့မှနေ လှပသော မီးရူပမီးပန်းရောင်ပုံ များ၊ လောက်ထုပ်၊ ဝုလဲခိုင်၊ မိုပွဲ၊ ငါးရွှံ့၊ ဂလိုက်ခါ၊ ပုံထုတ်

စသည်ဖြင့် ဖြာထွက်ပုံနှင့် အရောင်ကွဲပြားသော မီးရှူးများကို ကောင်းကင်မှာဖြာကျစေခြင်းဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်လွတ်တင် ပူဇော်သော မီးပုံးပျံဖြစ်သည်။

“အားလုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ထားပါတယ် မိခြူးရ၊ ပထမရရင် ဘာဆုချမလဲ ပြော”

“အင်း...ရမှပဲ ပြောတော့မယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားပြောကြရင်း ကြည့် ဖြစ်သော အကြည့်များက တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလို ခံစားရသည် ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

• • •

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာတော့ တန်ဆောင်တိုင် မတိုင်ခင် မှာပင် သူနှင့်မိခြူး ပိုခင်လာကြသည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်း မိခြူးကို ဘယ်လိုသဘောရ လဲ”

“ဘာကို ဘယ်လိုသဘောရမှာလဲ”

ဓမ္မာရုံထောင့် ပြတင်းအနီးမှာထိုင်နေသော သူ့ကို ကိုကျော် က စကြပ်သည်။

“မင်း ကြိုက်နေတယ်မဟုတ်လားလို့ မေးတာတွား ရှင်းလား”

ကိုမျိုးကပါ ဝင်၍ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သည်။

“အာ...မင်းတို့ကလည်းကွား၊ ဟိုကကြားရင် စိတ်ဆိုးပါဦးမယ်ကွာ”

“ဘာလဲ...မင်းက မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောတာလား”
သူ၏စကားအဆုံးမှာ ကိုကျော်က နောက်ပြန်သည်။

“အာ...ဘယ်လိုပြောရမလဲ” ဟု သူ ခေါင်းကုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူး၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မချစ်ရင် မချစ်ဘူးပေါ့ကွာ”

ကိုမျိုးက အတည်ပေါက်နှင့် ဟောကံစားလုပ်သည်။ ဓမ္မာရုံထဲမှာ လှက မရှိ။

“ဒီကောင်တွေကတော့ ငါ မိဖြူကို ချစ်တယ်ကွာ...ကဲ”

“သေချာရဲ့လား”

သူ့စကားကို ကိုကျော်က ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့်မေးသည်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်တုန်းက စချစ်သွားမှန်းမသိပေမယ့် သေသေချာချာပြောနိုင်တာက မိဖြူကို ငါ အရမ်းချစ်တယ်ကွာ...ကဲ”

“သေချာရင် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်”

တို့မျိုး၏စကားအဆုံးမှာ သူ ဘုမသီတမသီဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြတင်းပေါက်မှာ ရွက်အမ်းအမ်းဖြင့်ရုပ်ချေသက မိဖြူ။

“ဟာ...မိဖြူ”

သူ ရွက်အမ်းအမ်းဖြင့် အလန့်တကြားအော်ချိန်မှာ မိဖြူက ရွက်ရွက်ဖြင့် ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်သည်။ သူ ခေါက်နံကန်ဖြင့် ကိုကျော်တို့ဘက် လှည့်ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကို အရောက်ပို့ကြတာလား”

ဟု အာခေါင်ခြစ်အော်သော သူ့ကို

“စေတနာတွေပါကွ”

ဟု ကိုမျိုးက ပြန်အော်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိချိန်မှာ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ အတိုင်းအဆမရှိ မြန်နေတာကိုပဲဖြစ်သည်။

• • •

ရှိတာကို ပြောလိုက်တော့မယ်ကွာ၊ ကိုစိုင်း မိခြူးကို အရမ်းချစ်
တယ် သိလား။”

“မသိပါဘူးဆို၊ နားရှက်တယ်ကွာ”

သူမက အာခေါင်ခြစ်ကာဆိုသည်။

“မိခြူးသာ အခုနေ ကိုစိုင်းအနားမှာရှိရင် ကောင်းမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှက်နေတဲ့ မိခြူးရဲ့မျက်နှာလေးကို လုံးဝ အနီးကပ်
ကြည့်ချင်လို့”

“သွားပါ အပိုတွေ”

“မယုံဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ကိုစိုင်းကို ပြန်ချစ်နော် မိခြူး”

“မချစ်ဘူး”

“မိခြူး ပြန်မချစ်လို့ ကိုစိုင်း သေသွားရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“ငိုမှာပေါ့”

“ဒါဆို ချစ်လို့ပေါ့”

“မချစ်ပါဘူးဆို”

“ဟဲလို...မိခြူး”

“ဘာလဲ”

“ကိုစိုင်းကို စိတ်ဆိုးသွားလား”

“ဆိုးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း မိခြူးရ”

“သိဘူး”

သူမ၏ ဂျစ်ကန်ကန်လေသံတွေက ချစ်စရာကောင်းလွန်း
နေသည်။

“မထူးတော့ပါဘူး မိခြူးရယ်၊ သိသွားမှတော့ ပြောစရာ

“စောစောကပြောတော့ ကိုရိုင်းသေရင် ငိုမလို့ဆို”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ အဲဒါက သနားလို့ ငိုမှာ”

“သနားတာက ချစ်ခြင်းရဲ့အစပဲ”

“မကြားဘူးပါဘူး”

“မိချူးကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“မကြားဘူး”

“ကိုရိုင်းကို အခြေပေးတော့မှော်”

“သုံးနှစ်စောင့်”

“အာ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ခဉ်းစားဦးမှာပေါ့လို့”

“ဒါ အင်တာနက်ခေတ်လေကွာ၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်

မချစ်ရင်လည်း ချစ်တယ်ပေါ့”

“အောင်မာ... လူလည်မကျွန်”

“ချစ်တယ်လို့ပဲ ထားလိုက်တော့ကွာ... မှော်”

“မထားပါဘူး”

“အရမ်းချစ်တယ် မိခြူးရာ”

“နားရှက်ပါတယ်ဆို”

“.....”

“.....”

“.....”

• • •

ဆောက်ဆောက်တော့ တောင်ကြီး ချောင်းသာလမ်းကြီးကိုပဲ ချွေ
လိုက်ကြပြီး အားလုံး ဆိုင်ကယ်များ ကားများဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။

ယန်းမြတ်မှ ကြိုးတံတားပေါ်အရောက် အားလုံးက တစ်နေ
ရာစီ အလျှိုအလျှို ရောင်ထွက်သွားကြသည်မို့ ကြိုးတံတားပေါ်မှာ
သူနှင့်မိခြူးသာ ကွန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီကြိုးတံတားပေါ်ကနေ မြင်နေရတဲ့ ချောင်းက အရမ်း
လှတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူပါတယ်ဆိုတဲ့ ချောင်းကို သမားတယ်”

သူ၏စကားအဆုံးမှာ မိခြူးက ‘ဘာဖြစ်လို့’ဟု ရှက်ဝံ့
ဖြင့် မေးသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီလူပါတယ်ဆိုတဲ့ ချောင်းထက် မိခြူး
က ပိုလှနေတာကို၊ သူတို့ရဲ့အလှက မိခြူးရဲ့အလှနဲ့တွေ့တော့
မှားမို့နဲ့ကုန်တာပေါ့”

“ကိုရိုင်းနော်...မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ”

သူမက ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်ဆိုသည်။ ထိုစဉ်မှာ မိခြူး
စီးလာသော ဒေါက်မိနပ်က ကြိုးတံတားမှာမင်းထားသော
သစ်ချောင်းများကြားမှာညှပ်ကာ မိခြူးတစ်ယောက် ဟန်ချက်ပွတ်
ကာသွားသည်။ ကံကောင်းထောက်မရွာပင် ယိုင်လဲကူသော မိခြူး

တစ်ပတ်တိုတိုသာ ကြာသွားခဲ့သည်။
ဖုန်းဘယ်လောက်ပြောပြော မိခြူးဘက်က ဖုန်းချမှသွား
ခဲ့။ သို့သော် ချစ်သည်ဟုလည်း အခြေမပေး။
ကံကကောင်းချင်တော့ ရပ်ကွက်ထဲမှလူငယ်များ မီးပုံး
ပျံများအတွက်ရော မီးပဒေသာအတွက်ပါ တောက်လျှောက်ပြင်
ဆင်လာကြရင်း ပင်ယန်းနေကြပြီမို့ တန်ဆောင်တိုင်မရောက်ခင်
အပန်းခြေသဘောမျိုး တောင်ကြီးမြို့ထဲမှာပဲ လျှောက်လည်ကြရန်
စီစဉ်ကြသည်။

ကို သူလမ်းမကံကထိန်းရင်း ဆက်ပွေထားဖြစ်သည်။ (ကံက
လည်း ကောင်းတတ်လိုက်တာ ဓာရေးကြာရယ်...အဲလေ)

“ရပြီ...ရပြီ...လွတ်တော့”

သူမက ဟန်ချက်ကိုပြန်ထိန်းရင်း ရုတ်အမ်းအမ်းဖြင့်ဆို
သည်။

“မလွတ်တော့ဘူးဆိုရင်ရော”

“ရုတ်စရာကြီး၊ လွတ်ပါ”

“လူရှင်းနေပါတယ် ခြူးလေးရ”

“အောင်မာ...လွတ်နော် ကိုခိုင်း”

“ချစ်တယ်ပြောရင် လွတ်မယ်”

“မပြောဘူး ဒါမျိုးက ဇိုးချေပြီ၊ မပြောဘူး”

“မပြောရင် မလွတ်ဘူး”

“ပြောမယ်...ပြောမယ်...လွတ်”

သူမက ပြောမယ်ဟု ကတိပေးသည်မို့ သူ လွတ်ပေး
လိုက်သည်။

“ချစ်နေတာကြာပေါ့၊ သိလည်းမသိဘဲနဲ့”

ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့်ဆိုရင်း သူမက လျှာထုတ်ပြသည်။
သူ့ရင်တွေ လှုပ်ခနဲခနဲသွားရင်း ပြေးရန်ပြင်နေသော မိခြူး၏

လက်ကို လှမ်းဆွဲထားဖြစ်သည်။

ကံကဆိုးချင်တော့ ဖုန်းကလာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့
မိုး ဆီကဖုန်းပြစ်နေသည်။ ‘တောက်’ ခနဲ သူ တက်ကိုခေါက်
ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူဖုန်းမို့လဲ”

“မိုး ဆီက”

သူမ၏အမေးကို သူ စိတ်တိုတိုဖြင့် ဖြေဖြစ်သည်။

“ပေး...နားထောင်ကြည့်ရအောင်”

မိခြူးက ဖုန်းကိုယူကာ စဝီကာကိုဖွင့်သည်။

“ကိုကို”

မိုးက လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်ခေါ်သည်။

“မိုးသိလိုက်ပြီ ကိုကို၊ တကယ်တမ်းကျတော့ မိုး
အရမ်းချစ်တာက သူ့ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကိုချစ်တာ သိလား၊
မိုး ကိုကိုနဲ့မတွေ့တာကြာတော့မှ...”

သူ မိခြူး၏လက်ထဲမှ ဖုန်းကိုယူကာ ကြိုးတံတား၏
ဆောက် ချောက်ထဲကို ပစ်ချသည်။ ဖုန်းကတော့ မိုး၏အသံနှင့်
အတူ တောင်ကြီးကြိုးတံတားဆောက်ရှိ ချောက်နက်ထဲကို ကွေး
သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနှစ် တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်လား...
 ဟုတ်ကဲ့...
 အရင်နှစ်ထက် ပိုပျော်စရာကောင်းမှာ
 သေချာပါတယ်ဗျာ...
 ဘာလို့လဲ ဟုတ်လား...
 တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ရယ်၊
 ဂစ်တာတစ်လက်ရယ်၊
 ပိုင်တစ်ခွက်ရယ် ရှိနေမှတော့
 ဒီထက်ပျော်စရာကောင်းတာ
 ဘာလို့အပ်ဦးမှာလဲဗျာ။
 ဟုတ်တယ်ဟုတ်.....

ကြည့်နဲ့ ပျော်စရာကြပါစေ။
 မြသိုဗ်ပျားအိမ်